

Rose

เพลงแต่งงานกับ
น้ำส้มสายชู (คนนี้หึง) เข้าเสียแล้ว!
一不小心和醋精结婚了

2

อีเหมยหนัวโค่ว

一枚纽扣

เขียน

ตัวละครผู้ถูกแทงที่ห้อง

แปล

นารีอันดีอรากุญแจสี่ด้าน



คำนำสำนักพิมพ์

ได้สามมิติเหมือนมีชัยไปกว่าครึ่ง...

การบริหารชีวิตคู่ที่ฉันเฝ้าตั้งใจจัดการอย่างดีนั้นเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว
อีกสิ่งหนึ่งเห็นความคืบหน้าคือการจับสามมิติตัวเองให้เขินจนเก็บอาการไม่อยู่
เรียกได้ว่าอ่านไปก็เขินตามคู่อีกไป พระเอกของเราคนนี้น้ำยาไม่เบาเลยล่ะ

เนื้อหาในเล่มนี้ต้องบอกว่าสนุกจนวางไม่ลงอีกแล้ว ซึ่งไม่ได้มีแค่
ความหวานแหวนชวนชื่นเท่านั้น แต่ยังได้เห็นความสัมพันธ์ที่พัฒนาทั้งใน
ยามสุขและเศร้า รวมถึงการสะสางปัญหาที่ตามต่อแยคู่อีกให้ลื่นชากด้วย

รสชาติความรักของพวกเขา นับว่ากลมกล่อมเลยทีเดียว มีหวานบ้าง
ขมบ้าง เชื่อเป็นอย่างยิ่งว่านิยายเรื่องนี้จะสร้างรอยยิ้มให้นักอ่านไม่มากก็น้อย

Rose

จากใจผู้เขียน

泰國的讀者小朋友們你們好呀！很開心能與
諸君能在泰國和你們見面，也非常感謝你們的友誼。
希望大家能喜歡這本故事，也祝大家在新年的日子裡
心想事成，平安快樂。



เพื่อนๆ นักอ่านชาวไทยที่น่ารัก สวัสดี!
ดีใจและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ “คนซีที”
ได้มาพบกับทุกคนที่ประเทศไทยแบบนี้
แล้วก็ขอขอบคุณทุกคนที่คอยสนับสนุน
หวังว่าจะชอบเรื่องราวนี้
อีกทั้งขอให้ทุกๆ วันในอนาคตของทุกคน
มีความสุข สุขภาพแข็งแรง และประสบความสำเร็จ

อ๊ะเหมยหนิวโถ้ว





ไม่นานนักทั้งสองคนก็เดินกันมาถึงด้านข้างสนามกีฬา

ในสนามมีนักศึกษหลายชั้นปีเรียนวิชาละกันอยู่ บางคนก็เตะบอล บางคนตีแบดมินตัน บ้างก็เล่นบาสเกตบอล บ้างก็ชกมวย และมีคนที่กำลังเล่นว่าวอยู่ด้วย

ฉู้อี้ “คุณรู้ไหมครับว่าสามสถานที่เด็ดยอดฮิตในมหา’ลัยของเรา อยู่ไหนบ้าง”

ฉินอี้เหิง “ไม่รู้”

ชายหนุ่มชูขึ้นสามนิ้ว ก่อนจะพับลงทีละนิ้ว “ป่าด้านหลังตึกนักเรียน สนามกีฬาตอนกลางคืน กับนอกกำแพงฝั่งสาขาภาษาต่างประเทศ”

ฉู้อี้พูดจบก็ถามฉินอี้เหิง “คุณรู้จักตึกนักเรียนไหมครับ”

ฉินอี้เหิง “ตึกคณะวิทย์”

“ใช่แล้ว” ฉู้อี้ยิ้ม “งั้นคุณรู้ไหมว่าทำไมถึงชื่อตึกนักเรียน”

อีกฝ่ายลองคิด “เพราะหนาวเกินไปงั้นหรือ”

เขาพยักหน้า “ประมาณนั้นครับ เพราะมันเย็นทั้งตอนฤดูหนาว กับฤดูร้อน เรียกได้ว่าอากาศเย็นตลอดทั้งปี เพราะฉะนั้นเลยถูกเรียกว่า ตึกนักเรียน ว่ากันว่าเป็นสิ่งที่รุ่นพี่รุ่นก่อน ๆ ๆ ๆ ไม่รู้ว่ารุ่นเท่าไรเป็นคนเล่าต่อ ๆ กันมา”

ฉินอี้เหิง “ตอนผมอยู่ปีหนึ่งก็เล่ากันแบบนี้แล้ว”

ฉู้อี้ “ประวัติศาสตร์ยาวนานเนอะ”

คนข้างๆถาม “คุณเคยไปสถานที่เหล่านั้นไหม”

แต่ฉู้อี้ถามกลับ “คุณรู้ไหมว่าผมไม่เคยมีความรักมาก่อน”

ฉินอ้อเหิงพยักหน้า “รู้”

“เพราะฉะนั้นนอกจากสนามกีฬา ผมก็ไม่เคยไปที่อื่นเลยสักครั้ง” ฉู้อี้พูดต่อ “เขวากันว่า ไม่ว่าจะเวลาไหน พอไปอีกสองที่นอกจากสนามกีฬา ก็จะเจอคูร์กตลอด แถมยังไม่ได้มีแค่คู่เดียวด้วยนะ”

ฉินอ้อเหิงถาม “เขาที่ว่าคือใครล่ะ”

ฉู้อี้ “รูมเมตของผมสมัยเรียนมหา'ลัยนะ”

ชีวิตในมหาวิทยาลัยช่วงหนึ่ง ฉู้อี้เคยนึกอยากมีความรักอยู่เหมือนกัน ต้นสายปลายเหตุมาจากเหล่ารูมเมตของเขานี้แหละ ช่วงนั้นแต่ละคนทยอยกันสละโสดราวกับนัดแนะกันเอาไว้ ทว่าภายหลังที่ความคิดนี้ถูกปิดทึบ ก็มีสาเหตุจากรูมเมตด้วยเช่นกัน รักแรกในรั้วมหาวิทยาลัยของรูมเมตแต่ละคนต่างใช้เวลาไม่ถึงเดือนทั้งนั้น

เขาเฝ้ามองรูมเมตของตนเองที่เลิกแล้วก็คบใหม่ คบแล้วก็เลิกอีก จากนั้นจึงรู้สึกว่สิ่งทีเรียกว่าความรักช่างยุ่งยากจริง ๆ

ตลอดสี่ปีมีเพียงฉู้อี้ที่ครองโสดมาโดยตลอด

เขามักจะอยู่ในหอคนเดียว กินข้าว เข้านอน ทบทวนบทเรียนคนเดียว รอจนรูมเมตกลับมา แล้วต้องฟังพวกเขาเล่าเรื่องราวชีวิตประจำวันของตัวเอง พร้อมป้อนอาหารหมา¹ให้กินอีก

สมัยเรียนพวกรูมเมตชอบเอาแต่เสาะหาคู่ให้ฉู้อี้ ไม่ต่างจากเหล่าเพื่อนฝูงในช่วงหลายปีมานี้เลย

ทันทีที่มีชายหนุ่มหรือหญิงสาวคนใดเข้าใกล้ฉู้อี้ รูมเมตจะเป็นฝ่ายที่ตื่นเต้นยิ่งกว่าใคร

ชายชาติตรีทั้งสามคนก็ช่างเขียนบท ฉู้อี้เพียงแค่ว่าพูดคุยกับฝ่ายตรงข้าม

¹ การป้อนอาหารหมาหรือให้อาหารหมาเป็นคัพท์สแลง สื่อถึงคนนอกที่ต้องรับฟังหรือดูเวลาคนอื่นพลอดรักหรืออวดความรักกัน

ไม่กี่คำ หลังกลับห้องไปเขาก็จะได้รับนิยายรักสองแสนตัวอักษรที่เหล่ารูมเมตร่วมด้วยช่วยกันเขียนออกมา

เมื่อวานหลังโพสตร์รูปทะเลเบียนสมรสลงในโมเมนต์ เหล่ารูมเมตตัวดีของเขายังมาพูดคุยโต้ตอบกันได้โพสตร์ ส่วนนวนแต่ละคนเสมือนคุณแม่วัยชราผู้ปลอบปลื้มใจยามลูกชายที่บ้านได้ครองคู่กับคนดี ๆ

ช่วงหนึ่งคู่อีกก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน เขาไม่รู้ว่าทำไมทุกคนต้องใส่ใจเรื่องคู่ชีวิตของเขาขนาดนี้

ผู้หลักผู้ใหญ่ไปถึงขั้นเพื่อนยาย ส่วนผู้น้อยก็เลยเถิดไปถึงญาติผู้น้องตัวน้อย ยามเจอหน้าทุกครั้ง พูดคุยกันไม่กี่ประโยค ประเด็นบทสนทนามักมักจะวนเวียนมาที่เรื่องคู่ชีวิตของเขาเสมอ

“ฉินอี่เหิง” คู่อีเรียกคนข้างกายก่อนถาม “ก่อนแต่งงานกับผม เคยมีคนเร่งร่ำให้คุณแต่งงานหรือมีความรักบ้างหรือเปล่าครับ”

ฉินอี่เหิงลองนึก “บางที่แม่ผมก็พูดถึงบ้าง แต่คนอื่นไม่มีนะ”

ชายหนุ่มเล็กคิ้วเล็กลง “คุณอายุสามสิบแล้วนี่ นอกจากแม่คุณแล้ว ไม่มีคนอื่นเร่งคุณเลยหรือ”

คนฟังส่ายหน้า “ไม่มี”

ลองคิด ๆ ดูแล้วก็คงไม่แปลก หากรอบกายเขามีเพื่อนแบบฉินอี่เหิงอยู่ คงไม่ไปโน้มน้าวเจ้าตัวให้มีความรักหรือแต่งงานเช่นกัน มีแต่จะเอ่ยปากชื่นชมยกย่องแบบไม่ลืมหูลืมตา พร้อมอวยพรให้อีกฝ่ายตั้งใจทำงานต่อไปมากกว่า

แม้ฉินอี่เหิงจะหยอกเย้าเขาอยู่บ่อย ๆ ทว่าคู่อียังจินตนาการภาพตอนฉินอี่เหิงตั้งใจมีความรักไม่ออกเลยสักนิด

คงจะทั้งเหลือเชื่อและดูแปลกไปหมด

ถึงจะมีการโน้มน้าวอย่างนั้นจริง ก็คงเป็นการพูดอ้อม ๆ แบบเดียวกับที่คุณแม่บ้านพูดนั่นแหละ แม้จะไม่กล้าบอกฉินอี่เหิงโดยตรง แต่ไปพูดกับคุณแม่ฉินแทนก็ได้นี่นะ

ถึงอย่างนั้นสุดท้ายคงล้มเลิกไป เพราะฉินอี่เหิงสมบูรณ์แบบจนหาคู่ที่เหมาะสมมาแนะนำให้ได้

“คุณล่ะ” ฉินอี่เหิงถามเขาบ้าง “ก่อนหน้านั้นคุณนัดบอดบ่อยหรือ”

คู่อู้รู้สึกถึงความหวาดผวที่เกิดจากการดูตัวในช่วงนั้น “ใช่ครับ”

ฉินอ้อเหิง “มี...คนที่ถูกใจบ้างไหม”

ชายหนุ่มหันมองฉินอ้อเหิง รู้สึกว่าประโยคนี้คล้ายจะตะกุกตะกักไปบ้าง แต่อาจเป็นเพราะเขาฟังผิดไปเองก็ได้

คู่อู้ส่ายหน้า “ไม่มีเลยครับ ผมเหมือนทำการบ้านที่พวกญาติ ๆ
สั่งมาเนอะ กินข้าวกับทุกคนเสร็จก็จบแล้ว”

ฉินอ้อเหิง “แต่จ้าวจงเหลียงดูจะชอบคุณมาก”

คู่อู้ยิ้ม “คุณยังจำชื่อเขาได้อีกหรือ”

ฉินอ้อเหิง “อืม”

คู่อู้ “เรื่องความรักความชอบเป็นเรื่องของทั้งสองฝ่าย หากชอบ
แค่ฝ่ายเดียวก็ไม่มีผลหรอกครับ”

อีกฝ่ายดูจะตกอยู่ในวงค์

คู่อู้ “ฉินอ้อเหิง เคยมีคนมาสารภาพรักกับคุณไหม”

ฉินอ้อเหิงพยักหน้า “มี”

จู่ๆ ชายหนุ่มก็เกิดสนใจขึ้นมา “ชายหรือหญิงครับ”

ฉินอ้อเหิง “มีหมด”

คู่อู้แอบหึงและหักห้ามความอยากรู้อยากเห็นของตนไม่ได้ “สารภาพ
ยังไงหรือครับ”

อีกฝ่ายตอบ “มีเยอะเลย คุณหมายถึงคนไหนล่ะ”

เขาลอบสอดลมหายใจเข้าลึกๆ แม้จะรู้อยู่แล้วว่าฉินอ้อเหิงแค่พูด
ข้อเท็จจริง และคำพูดคำจาปกติของเจ้าตัวก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว แต่ทำไม
น้ำเสียงกับวิธีพูดนั้นฟังดูค่อนข้างจะ...

ซีไม่จั่งนะ

คู่อู้ “เอาคนที่คุณจำได้แม่นที่สุดแล้วกัน”

ฉินอ้อเหิงเงยหน้าเล็กน้อย เหมือนเริ่มค้นหาในความทรงจำอย่างตั้งอก-
ตั้งใจว่าจำคนไหนได้แม่นที่สุด

เขาใช้ความคิดอยู่หนึ่งนาทีเต็ม จนคู่อู้คิดว่าอีกฝ่ายคงไม่อยากคุย
เรื่องนี้แล้ว ในที่สุดฉินอ้อเหิงก็บิรปาก

“เอาตอนที่ผมอยู่ปีสามครั้งนั้นแล้วกัน” ฉินอี่เหิงดูคล้ายจะใช้ความคิดอย่างหนัก “ผมโดนหลอกนะ มีคนหลอกให้ผมไปที่ห้องเรียนโดยบอกว่ามีคลาสเรียนตอนค่ำ”

ฉูอี่หลุดหัวเราะออกมา

ทำไมตอนฉินอี่เหิงบอกว่าผมโดนหลอกถึงฟังดูน่ารักจังเลยนะ

ฉินอี่เหิงถูกเสียงหัวเราะของฉูอี่ซัดจิ้งหวะ จึงหันมองชายหนุ่ม

ฉูอี่หลุดหัวเราะทันที “ขอโทษที คุณเล่าต่อเลย”

ฉินอี่เหิงเล่าต่อ “ตอนผมไปถึง ทั้งห้องเรียนไม่ได้เปิดไฟ ทั้งที่อีกสามนาทีก่อนเข้าชั้นเรียนก็จะดังแล้ว เพราะงั้นผมเลยรู้สึกแปลกๆ และคิดจะกลับตั้งแต่ตอนนั้น”

ฉูอี่รู้สึกว้าวใจโคลแม็กซ์กำลังใกล้จะมาถึง เขาซ่อนตามองฉินอี่เหิงอย่างตั้งอกตั้งใจฟัง

ฉินอี่เหิงปล้นแย้มยิ้มเมื่อสบเข้ากับดวงตาของอีกฝ่าย จนฉูอี่ปล้นชะงัก “ทำไมเหอ คุณยิ้มอะไรครับ”

ฉินอี่เหิง “เคยมีคนบอกว่าตาคูณสวยไหม”

ฉูอี่พยักหน้า “คนพูดเยอะอยู่เหมือนกัน”

เจ้าตัวปล้นหุบยิ้มลง ก่อนจะเล่าต่อ “เดินไปได้แค่สองก้าว จู่ๆไฟในห้องเรียนก็สว่าง ผมหันไปมอง มีชายคนหนึ่งเปิดไฟแบบนี้” ฉินอี่เหิงบิบบิ้วเทียบขนาดให้ดู “ไฟแบบที่เอาไว้ห้อยบนต้นคริสต์มาส เล็กมาก อีกฝ่ายเขavnไว้เต็มห้องเรียนไปหมด”

ฉูอี่เริ่มจินตนาการภาพตาม

“ในเมื่อชายคนนั้นถือกีตาร์อยู่ตัวหนึ่ง เขายืนอยู่หลังไมค์แบบมีขาตั้ง แล้วก็เริ่มร้องเพลง”

ฉูอี่ร้องโห่ในใจ “ร้องเพลงอะไรครับ”

ฉินอี่เหิง “ไม่รู้สิ”

ฉูอี่ถามขึ้นอีก “ร้องเพลงเพราะไหม”

ฉินอี่เหิง “ไม่รู้เหมือนกัน ผมหันหลังเดินออกไปเลย”

ฉูอี่ “...”

ฉินอี่เหิง “เซ็งชะมัด”

ฉูอี่ “...”

ก็ได้

ชะ...เขารู้สึกว่าก็ไม่เลวนี่นา ฟังดูดีไม่น้อยเลย แถมยังไม่โอเวอร์เกินไปด้วย อีกอย่างมีความมั่นใจถึงขั้นหยิบกีตาร์มาร้องเพลงได้ งั้นก็น่าจะร้องได้ดีทีเดียว

ฉูอี่ “หลังจากนั้นพวกคุณได้ติดต่อกันอีกไหมครับ”

ฉินอี่เหิงส่ายหน้า “ไม่ได้ติดต่อ” พอพูดจบแล้วก็เสริมอีกคำ “ไม่รู้ว่าได้ติดต่อหรือเปล่า คินนั้นมิดเกินไป ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นใคร”

ชายหนุ่มตะลึง “คุณไม่ได้ไปสืบดูเหรอ”

ฉินอี่เหิง “ไม่ละ ไม่ได้อยาการู้สึกหน่อย”

ฉูอี่สูดลมหายใจเข้าเฮือกใหญ่

โอเคเลย

ฉูอี่ถาม “มีการสารภาพรักพิเศษๆ แบบนี้อีกไหมครับ”

ฉินอี่เหิง “น่าจะมั้ง แต่ผมจำไม่ค่อยได้แล้ว”

ฉูอี่ร้องอ๊ะ “งั้นทำไมจำอันนี้ได้แม่นจัง”

ไฟคริสต์มาส กีตาร์ ไมค์แบบมีขาตั้ง จำได้ครบเลย

ฉินอี่เหิงคลายความสงสัย “เพราะว่าผมโดนหลอกไง”

ฉูอี่หัวเราะพริตออกมา

โอเค ไม่ใช่เพราะว่าการสารภาพรักพิเศษเกินไป แต่เป็นเพราะนักเรียนฉินของเราถูกหลอกต่างหาก

“คุณล่ะ” ฉินอี่เหิงถามฉูอี่บ้าง “มีคนมาชอบคุณไหม”

หากฉินอี่เหิงถามเขาก่อนหน้านี้ ฉูอี่ก็อาจทำขำกลบเกลื่อน เขามักกระดากอายในเรื่องที่เกี่ยวกับความรักเสมอ ด้วยความอายจึงไม่ยอมรับไม่เป็นฝ่ายเริ่มก่อน ได้แต่เก็บงำไว้

เพราะฉะนั้นการยอมรับเรื่องมีคนอื่นมาชอบตัวเองจึงเป็นเรื่องน่าอายสำหรับเขาด้วยเหมือนกัน

แต่เมื่อครู่เขาเพิ่งประกาศกร้าวไปว่าจะจริงใจซื่อสัตย์ต่อกันนี่

“มีครับ” ฉูอี้พูดจบก็รู้สึกได้ถึงหูของตัวเองที่เริ่มร้อนผ่าว
ฉินอ๋อเหิงเริ่มถามฉูอี้ในแบบเดียวกัน “มีที่จำได้แม่นยำไหม”

ฉูอี้ “ไม่ได้โรแมนติกแบบของคุณหรอกครับ อย่างมากผมก็ได้รับ
แค่จดหมายรักเท่านั้นแหละ”

ฉินอ๋อเหิงเคลือบแคลง “ของผมโรแมนติก?”

ฉูอี้หัวเราะ “ไม่คิดจะได้เถียงกับฉินอ๋อเหิงในเรื่องนี้ “ไม่โรแมนติกๆ”

อีกฝ่ายถาม “จดหมายรักเขียนอะไรไว้บ้าง”

ฉูอี้ “จดหมายรักจะเขียนอะไรไปได้ล่ะครับ ก็พวกความเรียงแปดร้อย
ตัวอักษรที่เขียนขยายจากหัวข้อฉันชอบคุณไงล่ะ”

ฉินอ๋อเหิงหัวเราะ “คุณนี่ตลกจัง”

เขาก็หัวเราะตามด้วย

ฉินอ๋อเหิงบอกว่าเขามีอารมณ์ขันเป็นรอบที่สองแล้ว ทั้งยังบอกด้วยท่าที
จริงจังเหมือนเดิมไม่มีผิด

ฉูอี้ไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะได้คุยเรื่องแบบนี้กับสาม
สาวกับเพื่อนใหม่ที่เพิ่งรู้จักกันและมาแชร์เรื่องราวในอดีตให้ฟัง

“ฉินอ๋อเหิง” ฉูอี้หาเรื่องคุยต่อ “คุณวางแผนว่าจะแต่งงานในปีนี้ตั้งแต่
เมื่อไหร่ครับ”

คนถูกถามตอบอย่างรวดเร็ว “น่าจะตอนอายุยี่สิบห้ามั้ง”

ฉูอี้ตกตะลึง “ทำไมล่ะ ทำไมจู่ๆ ตอนนั้นถึงมีความคิดแบบนี้ครับ”

ฉินอ๋อเหิง “ตอนนั้นบริษัทเพิ่งก่อตั้ง แล้วก็ได้อยู่เรื่องชีวิตในอนาคต
กับทุกคนนิดหน่อย หลังกลับไปผมเลยวางแผนชีวิตของตัวเองไปด้วย”
ฉินอ๋อเหิงหันไปมองฉูอี้ “อายุสามสิบ พอบริษัทมั่นคงแล้ว ผมก็ควรเริ่ม
นึกถึงเรื่องใหญ่อย่างชีวิตคู่ได้แล้ว”

ชายหนุ่มนึกอยากประจบมือให้ประธานฉินผู้นี้เหลือเกิน เดินตามเส้นทาง
ชีวิตที่ตัวเองวางเอาไว้ได้อย่างงดงามทีเดียว ทำได้แบบนี้ดีมากเลย

ห้าปีก่อนนั้นหรือ

อย่าว่าแต่ห้าปีเลย สำหรับฉูอี้แล้ว หลังเรียนจบก็แว้งคว้างไปช่วงหนึ่ง
เมื่อเปิดสตูดิโอ ด้วยความที่ยังไม่มีชื่อเสียง ธุรกิจจึงไม่ก้าวหน้าไปด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าจะเป็นการทำงานหรือการแต่งงาน เรียกได้ว่าแทบจะเป็นการเดินหนึ่งก้าววางแผนหนึ่งก้าวมาจนถึงตอนนี้เลยก็ว่าได้

จู้อี้ถามอีก “ตอนนี้ก็เป็นช่วงปลายปีแล้ว ถ้าตอนนั้นคุณไม่ได้เจอผมล่ะ” จู้อี้ก็อึกเล็กน้อย ก่อนพูดต่อด้วยเสียงที่แผ่วลง “คุณจะไปแต่งงานกับคนอื่นหรือเปล่า”

ฉินอี่เหิงพยักหน้า “ถ้าเจอที่เหมาะสมก็จะแต่ง”

จู้อี้ “...”

น้ำโมโหชะมัด

ทำไมผมต้องถามคำถามนี้ออกไปด้วยนะ

รู้ทั้งรู้ว่าฉินอี่เหิงจะตอบอะไรกลับมาแท้ๆ แต่ก็ยังอยากฟังจากปากเขาอยู่ดี

“แต่ว่า...” ฉินอี่เหิงพูดขึ้น “ผมดีใจมากที่ได้เจอคุณ ก่อนพบกับคุณ ผมไม่เคยเจอใครที่เข้าตาผมมาก่อนเลย และไม่เคยเจอคนที่ผมรู้สึกว่าจะเหมาะสมเหมือนคุณด้วย”

จู้อี้พยายามฝืนยิ้ม “จริงหรอครับ”

“จริงสิ” ฉินอี่เหิงพยักหน้า “พวกเรามีวิสาสนาต่อกันมานานะ”

จู้อี้ฟังพอใจขึ้นหน่อย แต่ก็ยังไม่โหยงนิตหน้อย

ชายหนุ่มถามอีก “แล้วถ้าปีนี้ไม่เจอคนที่เข้าตาหรือเหมาะสมสักทีล่ะ”

ฉินอี่เหิง “งั้นก็คงรอต่อไป เรื่องแบบนี้ฝืนไม่ได้หรอก”

จู้อี้โมโหจนเริ่มง่เง่า “แล้วถ้าไม่มีไปตลอดจะทำไง คุณจะรอไปถึงเมื่อไหร่ครับ”

อีกฝ่ายลองนึก

นอกจากจู้อี้ ฉินอี่เหิงก็ไม่คิดว่าจะมีใครเหมาะสมอีกแล้ว

ฉินอี่เหิงตอบ “รองจนกว่าจะได้พบคุณ”

อ้าก!

ฉินอี่เหิง!

ไม่โมโหแล้วก็ได้



วันนี้ฉันอึ้ง พุดมากขึ้นอย่างน่าชื่นใจ นับตั้งแต่แต่งงานกันมา น่าจะเป็นวันที่พุดคุยกับฉันมากที่สุดก็ว่าได้

ฉันอารมณ์ดีมาก คิดว่าเริ่มจากเป็นเพื่อนกับฉันนี่ก็ไปก่อนก็ไม่เลวเหมือนกัน

ถ้าเขาอยากมีความรักกับฉันนี่เหิง การตั้งต้นแบบนี้ก็ไม่เลว อย่งไรก็ต้องไปที่ละก้าวอยู่แล้ว

เวลาล่วงเลยผ่านสี่โมงเย็นไปอย่างรวดเร็ว แต่ฉันก็ยังไม่มีความคิดอยากจะกลับไปเลยสักนิด

สมัยที่รูมเมตเขามีแฟน พวกนั้นมักจะกลับหอบคาบเส้นเวลาเคอร์ฟิวเสมอ บางครั้งเลยเวลาเคอร์ฟิวก็มี พวกนั้นได้ป็นกำแพงเข้าหอพักอยู่ตลอด

มีครั้งหนึ่งฉันก็เกิดอยากรู้ จึงถามว่าตอนอยู่ด้วยกันทำอะไรบ้าง ทำไมถึงไม่อยากจะปล่อยให้เวลาแต่ละวันที่เสียเปล่าขนาดนั้น

คำถามของเขาเล่นเอารูมเมตหัวเราะเยาะกันทั้งห้อง

รูมเมตตอบว่ากอด ๆ จูบ ๆ แล้วก็คุยกันไง

ฉันฟังแล้วค่อนข้างกระดากอาย แต่ยังเสาะหาประโยคที่เหมาะสมแล้วดำเนินบทสนทนาต่อ

เขาถามว่าคุยอะไรกันบ้าง

ตอนนั้นรูมเมตตอบว่าไม่รู้เหมือนกันว่าคุยอะไรบ้าง เรียกได้ว่าคุย

ทุกอย่าง เรื่องอะไรก็ชอบคุยทั้งนั้น

“เอาน่า วันหลังพอนายมีความรักก็คงรู้เองแหละเสียอี”

ตอนนั้นเขาไม่เข้าใจสักนิด แต่ตอนนี้เข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว

जूอีในตอนนี้อยู่ในสภาพคนจำพวกที่ไม่รู้ว่าจะคุยอะไรดี แต่ไม่ยอมปล่อยให้เวลาแต่ละวินาทีต้องเสียเปล่า ถ้าฉันอี่เหิงมีเวลาละก็ เขายินดีจะเดินเล่นทั่วทั้งมหาวิทยาลัยไปกับอีกฝ่าย

ไม่ว่าจะถูกรอกก็ได้ทั้งนั้น

ยามนี้ทั้งคู่เดินเล่นกันจนมาถึงโรงอาหารของมหาวิทยาลัยแล้ว ทว่าสิ่งที่ไม่ได้นึกก็คือโทรศัพท์มือถือของฉันอี่เหิงดังขึ้น

“อืม คุณว่ามาได้เลย โอเค” ฉันอี่เหิงเหลือบมองजूอี “จะถึงภายในครึ่งชั่วโมง อืม”

ฉันอี่เหิงสัมผัสจิ้มมือถือพลางพูด “ผมมีธุระนิดหน่อย”

जूอีพยักหน้า “งั้นพวกเรากลับกันเถอะครับ”

ใกล้ห้าโมงแล้ว

ระหว่างนั้นฉันอี่เหิงกดโทร.หาเสี่ยวเจิน พร้อมส่งโลเกชั่นให้อีกฝ่าย อีกไม่นานเสี่ยวเจินคงมาถึง จูอีคิดไปคิดมาที่ชี้ไปที่ร้านสะดวกซื้อด้านหลัง “ผมไปซื้อไอติมนะ คุณเอาไหมครับ”

ฉันอี่เหิงส่ายหน้า “ผมไม่กิน”

जूอีตอบรับแล้ววิ่งไปทางร้านสะดวกซื้อทันที

เขาซื้อไอศกรีมมาพร้อมกับน้ำหนึ่งขวด จูอีบิดเปิดฝาออก ก่อนยื่นให้ฉันอี่เหิง อีกฝ่ายรับไปจิบเล็กน้อย

ส่วนजूอีแกะฝาไอศกรีมแล้วกล่าว “ไอติมนี้มีแค่ในมหาลัย ผมไม่เคยเจอที่อื่นมาก่อนเลย”

ฉันอี่เหิงก้มมองฝาไอศกรีมในมือजूอี

जूอี “อ้ออ้นนะ”

ฉันอี่เหิงถาม “หวานไหม”

คนฟังหัวเราะ “ไอติมมีแบบไม่หวานด้วยเหอครับ”

คนถามเองก็ยิ้ม “ไม่มี”

ฉู้อี้ตักใส่ปากหนึ่งคำแล้วถามฉินอี่เหิง “คุณรู้ไหมว่าร้านสะดวกซื้อ
ร้านนี้เป็นร้านเก่ามาก่อน”

อีกฝ่ายพยักหน้า “รู้ สมัยผมเรียนยังเปิดอยู่เลย”

ชายหนุ่มยิ้ม “ตอนผมอยู่ปีหนึ่งก็ยังเปิดอยู่เหมือนกัน หลังจากนั้น
ก็เจ๊งไป ช่วงนั้นพวกเขามีโปรโมชั่นลดครึ่งราคาทุกวันที 14 ของเดือน
เพราะงั้นทุกวันที่ 14 ผมจะมาซื้อเค้กที่นั่นเสมอ” ฉู้อี้ถาม “คุณรู้ไหมครับ
ว่าทุกวันที่ 14 ของเดือนคือวันอะไร”

ฉินอี่เหิงส่ายหน้า “ไม่รู้”

ฉู้อี้เผยสีหน้าราวกับจะพูดว่า “แล้วว่าคุณต้องไม่รู้” “ทุกวันที่ 14
ของเดือนก็เป็นวันวาเลนไทน์หมดนั่นแหละครับ”

อีกฝ่ายงุนงง “มีแค่วันที่ 14 กุมภาพันธ์ไม่ใช่หรือไง”

ฉู้อี้ “ใช้ทั้งหมดแหละครับ เพียงแต่วันที่ 14 กุมภาพันธ์เป็นวันวาเลนไทน์
แบบดั้งเดิมก็เท่านั้น เลยมีคนฉลองกันเยอะหน่อย”

ฉินอี่เหิงส่งเสียงอ้อหนึ่งหน ดูไม่สนใจเท่าไร เขามองไปทางด้านหลัง
ฉู้อี้ “รถมาแล้ว”

ห้องฟ้าค่อยๆ มีตลง อากาศก็พลอยเย็นขึ้นด้วย ขามาเป็นช่วงป้าย
ฉู้อี้จึงถือรถเลื่อนกันหนาวทิ้งไว้บนรถ ฉะนั้นเมื่อขึ้นรถมา ฉินอี่เหิงจึงหยิบเสื้อ
ของฉู้อี้ส่งให้ แล้วบอกให้เจ้าตัวสวมก่อนเป็นอันดับแรก

ฉู้อี้กดช้อนตักไอศกรีมไว้ในปาก ก่อนรับเสื้อมาถือไว้ พลังส่งถั่ว
ไอศกรีมไปอีกทาง นึกอยากให้ฉินอี่เหิงช่วยถือไว้สักเดี๋ยวนะ ฉินอี่เหิงเข้าใจ
ความหมาย ไม่เพียงรับมาเท่านั้น ยังดึงช้อนออกจากปากฉู้อี้ได้ด้วย

ฉู้อี้ยิ้มเล็กน้อยแล้วสวมเสื้อให้เรียบร้อย

ขณะที่กำลังสอดมือเข้าแขนเสื้อ เขาก็เห็นฉินอี่เหิงหยิบช้อนของเขา
ตักไอศกรีมคำหนึ่งขึ้นดูด้วยท่าทางเบื่อหน่าย แต่เพราะความเบื่อหน่ายของ
ฉินอี่เหิงนี่แหละ ฉู้อี้จึงเกิดความคิดอย่างหนึ่งขึ้น

เขาสวมเสื้อจนเสร็จก็วางมือไว้บนชิปพลาถกล่าว “คุณกินสักคำสิครับ”

ฉินอี่เหิงส่ายหน้า “ไม่เอา”

หัวใจของชายหนุ่มเต้นรัวขึ้น แก่ลั่งรูตชิปให้ช้าลง แสดงท่าทีว่ามี

ไม่วางเพราะกำลังยุ่งและพูดต่อ “งั้นผมขอกินคำหนึ่งสิ”

คู่อึดคิดว่าถ้าฉันอึดหิ่งไม่เข้าใจคำบอกใบ้ของตน เขาจะแย่งไอศกรีม กลับมากินเองทันที

แต่ฉันอึดหิ่งชำเลื่องมองมาทางเขาผาดหนึ่ง

เป็นเพียงการชำเลื่องมองแวบเดียวเท่านั้น จากนั้นอีกฝ่ายก็ก้มหน้า กลับไปมองไอศกรีมอีกครั้ง

ชายหนุ่มรูดชิปมาจนถึงกลางทางแล้ว ในหัวมีแต่คำว่า รีบป้อนฉันสิ รีบป้อนฉันสิ รีบป้อนฉันสิ เต็มไปหมด

ทุกความเคลื่อนไหวภายในรถกลายเป็นภาพสโลว์โมชันในสายตาคู่อึด เขาไม่รู้ว่าฉันอึดหิ่งกำลังคิดอะไรอยู่ แต่ระยะเวลาที่อีกฝ่ายใช้มองไอศกรีม ดูจะนานเกินไปหน่อย

คู่อึดกังวลไม่น้อย เขาแอบตื่นเต้นอยู่คนเดียว จังหวะหัวใจรวดเร็ว ไปหมด

ไม่นานนักคู่อึดก็เห็นฉันอึดหิ่งยกมือขึ้น จากนั้นก็ยื่นไอศกรีมที่ตักไว้ด้วยความเบื่อก่อนหน้าเมื่อครู่มาให้ คู่อึดรู้สึกร้อนขึ้นในทันที ถึงขั้นอยากถอดเสื้อที่เพิ่งสวมเสร็จด้วยซ้ำ

แสงในรถยนต์ค่อนข้างมืดทึบ หน้าต่างรถก็ปิดแน่น ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลาลับอย่างเชื่องช้า เพียงแค่การกระทำเล็กน้อยเช่นนี้ก็ทำเอาคู่อึดมีสมาธิไปหมด

เขาไม่รู้ว่าตัวเองอ้าปากและกินไอศกรีมคำนี้เข้าไปได้อย่างไร

รู้เพียงแค่ว่าหลังกินเสร็จก็รูดชิปที่เหลืออีกเพียงนิดขึ้นอย่างโง่งม

การสร้างโมเมนต์ให้ตัวเองนี่มันช่างระทึกใจจริง ๆ

การที่ฉันอึดหิ่งไม่ปฏิเสธจะชวนตื่นเต้นกันไปแล้ว

การแอบชอบคนอื่นนี่มีความสุขจัง

คู่อึดบัดเลื้อไปมา อุดเยี่ยหยันตัวเองไม่ได้เมื่อนึกว่า แค่การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ของฉันอึดหิ่งก็ทำให้เขาฟุ้งซ่านขนาดนี้แล้ว

มิน่าละ คนมากมายถึงบอกว่าพวกที่มีความรักต่างเป็นคนโง่ทั้งนั้น

โง่จริงๆ ด้วย

ทว่าต่อจากนั้นฉันก็เหิงไม่ได้คืนด้วยไอศกรีมให้ เขาก็แก้งทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้และไม่ขอคืนด้วย

แล้วก็สวมเสร็จแล้ว ไอศกรีมในปากก็ละลายลงท้องไปหมดแล้ว
ฉันก็เหิงจึงถาม “เอาอีกไหม”

ฉันก็พยักหน้า

และฉันก็เหิงก็ป้อนเขาอีกคำ

ไอศกรีมวันนี้อร่อยจัง

แต่สิ่งที่น่าเสียดายคือ ฉันก็กินไอศกรีมหมดไปกว่าครึ่งตั้งแต่ก่อน
ขึ้นรถแล้ว พอถึงมือฉันก็เหิงจึงเหลือเพียงก้นถ้วยเท่านั้น อีกฝ่ายก็ป้อน
ได้อีกสองคำ ไอศกรีมก็หมดลง

แต่แค่นี้ฉันก็พึงพอใจมากแล้ว เขาตั้งทิชชู่จากด้านหน้ามาสองแผ่น
แผ่นหนึ่งให้ฉันก็เหิง อีกแผ่นเอามาเช็ดปากตัวเอง

“ก็ยิ่งชอบกินไอติมอยู่นี่” ฉันก็เหิงพูดขึ้นประโยคหนึ่ง

ชายหนุ่มรู้ว่าฉันก็เหิงกำลังพูดถึงแบบฟอร์มความชอบที่กรอกคืนนั้น
“ไม่ได้ชอบเท่าตอนเด็กแล้วครับ ตอนนี้จะซื้อก็ต่อเมื่อเห็นเท่านั้น ถ้าไม่เห็น
ก็ไม่ได้ไปหาซื้อเป็นพิเศษ”

ฉันก็เหิงปลิ้นยิ้นมือมาลูบผมฉัน “โตแล้วสินะ”

ฉันก็เหิงหัวเราะ “ใช่แล้วครับ”

เขาถามฉันก็เหิง “คุณล่ะ ตอนเด็กเคยชอบกินไอติมไหม เด็กน่าจะ
ชอบกินของแบบนี้กันหมดนะครับ”

ฉันก็เหิง “เท่าที่จำได้ก็พอจะชอบอยู่บ้างนะ เห็นแล้วก็ซื้อ แต่ถ้า
ไม่เห็นก็ไม่ได้หาซื้อเป็นพิเศษ”

ฉันก็เหิงหัวเราะก่อนตามด้วยเสียงอุทาน “รู้แล้วละ อาจารย์ฉันของเรา
เป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่เด็กเลยนะเนี่ย”

อาจารย์ฉันก็เหิงยิ้ม มือที่เพิ่งชักกลับไปไม่ได้ไม่นานยื่นมาวางลงบนผม
ฉันก็เหิงอีกครั้ง

ฉันก็เหิงถามต่อ “ตอนนี่ล่ะ ไม่ชอบแล้วหรือครับ”

ถามจบก็เหิงก็เหิงได้ ไลฟ์สไตล์ของฉันก็เหิงค่อนข้างรักสุขภาพเหมือนกัน

ไม่ค่อยเห็นอีกฝ่ายตี้มเครื่องตี้มอะไรเท่าไร น้ำเย็นก็ไม่ค่อยเห็น ตอนอยู่บ้าน หากไม่ตี้มซาก็ตี้มแค่น้ำอุ่นเท่านั้น

ขณะที่ฉู่อี้เห็นว่าฉินอี่เหิงจะให้คำตอบทำนองว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วนั้น เจ้าตัวกลับเอ่ย “เป็นโรคกระเพาะนะ เลยกินของเย็นไม่ได้”

คนฟังตะลึง “คุณเป็นโรคกระเพาะเหรอ เป็นหนักไหมครับ”

ฉินอี่เหิงสายหน้า “ไม่หนักหรอก แค่เป็นเรื้อรังนะ ต้องรักษาสุขภาพเอา”

ฉู่อี้พยักหน้า ความหวานที่ฉินอี่เหิงมอบให้เมื่อครู่พลันละลายไป

เสียดเงินส่งฉู่อี้กลับสตูดิโอก่อน

หลังฉู่อี้ลงจากรถ ยังไม่ทันได้บอกลาฉินอี่เหิง รถของอีกฝ่ายก็ขับออกไปแล้ว

มือที่เตรียมจะโบกลาค้างอยู่กับที่

โอเคเลย สมกับเป็นคู่สามีแค่ทะเลียนสมรส

เขาหมუნตัวเดินเข้าสตูดิโอก็เห็นหรงหรงกับเสี่ยวจ่านกำลังชะเง้อราวกับกำลังมองละครฉากหนึ่ง

ทันทีที่เปิดประตู ก็ได้ยินเสียงร้องแปลก ๆ จากหรงหรงตามคาด “อ้าย~ ยังจะมาบอกอีกว่ามีธุระออกไปแบบเดียว ที่แท้ก็ออกไปเด็ดกับคุณสามีแล้วโดดงานตลอดบ่ายนี้เองลูกพี่”

ฉู่อี้เลิกคิ้วใส่หรงหรง “มีปัญหาอะไร”

หรงหรงหัวเราะ “ไม่มีค่า!”

เสี่ยวจ่านเองก็หัวเราะเช่นกัน “ตั้งแต่ลูกพี่แต่งงานก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย”

หรงหรงเสริมทัพ “ใช่ๆ หน้าตาผ่องใสทุกวัน”

ฉู่อี้ยังคงสีหน้าไว้เช่นเดิมพลางมองไปทางเสี่ยวจ่าน “มีปัญหาอะไร”

เสี่ยวจ่านชูสองมือขึ้น “ไม่มีครับ!” ก่อนพูดต่อ “เมื่อไหร่ลูกพี่จะเล่าเรื่องความรักของพวกเขาให้เราฟังบ้างอะ”

หญิงสาวพยักหน้า “จริงด้วย ต้องหวานชื่นมากๆ แน่เลย”

ลูกพี่ระอาใจเหลือเกิน
 พวกเราไม่มีเรื่องราวความรักอะไรหรอกนะ
 แค่บ๊องโศคริมกันวันนี้ก็เกือบทำให้ลูกพี่ของพวกเธอตื่นแต่จน
 หัวใจวายได้แล้ว
 ฉู้อี้ “วันหลังแล้วกัน”
 เอาไว้มีก่อนค่อยมาแชร์ให้พวกเธอฟังนะ

เพราะฉินอี่เหิง งานวันนี้ของฉู้อี้เลยมีค่างเป็นกองพะเนิน

งานที่ตอนแรกวางแผนจะทำช่วงบ่ายก็ไม่เสร็จ งานของลูกค้าที่ต้องทำ
 ตอนเย็นยังเรื่องมากอีก สุดท้ายวันนี้จึงเหลือเพียงเขาต่อสู้อยู่ในสตูดิโอ
 อย่างหนักหน่วงแต่เพียงผู้เดียวอีกแล้ว

เขาลู้จนถึงห้าทุ่ม ฉินอี่เหิงก็โทร.มาหา

“ทำไมถึงยังไม่กลับบ้านอีก”

ฉู้อี้ที่ได้ยินเสียงฉินอี่เหิงพลันยึดตัวนั่งหลังตรง พร้อมขยับออกห่าง
 จากคอมพิวเตอร์โดยอัตโนมัติ “งานยังไม่เสร็จนะครับ”

ฉินอี่เหิง “ดีกมากแล้วนะ เอากลับมาทำที่บ้านได้ไหม”

“ได้อยู่หรอกครับ” ฉู้อี้ครุ่นคิด “แต่ไม่เอาดีกว่า ผมกลัวว่าความคิด
 จะขาดช่วง ไกล่เสร็จแล้วละ คุณนอนก่อนเถอะ เตี่ยวผมทำเสร็จแล้วจะรีบ
 กลับนะครับ”

ปลายสายไม่ได้ฝืนบังคับ “รีบกลับมาซะ ตอนดึกขับรถก็ระวังด้วย”

ฉู้อี้ “โอเคครับ”

ไกล่เสร็จของฉู้อี้ก็กินเวลาไปจนถึงตีหนึ่ง

ตอนจดจ่อสมาธิขณะทำงานก็ไม่รู้ลึกรอะไรหรอก ทว่าตอนนี้พองาน
 จบแล้ว ความม่งว่งกับความเหนื่อยล้าพลันเอ่อล้นทันที ฉู้อี้รู้สึกอ่อนเพลีย
 ชัดเจน

เขาบิดขี้เกียจแล้วปิดคอมพิวเตอร์ ก่อนจะสับคัตเอาต์ลง

ถนนหนทางในเวลาหลังเที่ยงคืนช่างเงียบสงัดไร้คนเดินเห็น มีเพียง
 ไฟถนนที่ยังส่องสว่างอยู่บ้างเท่านั้น

जूฮื่อลือกประตุสตุดีโอเสร์จ หันม่ออีกทีก็พบกับรตยนต์คู้นตาจอดอยู่
ข้างทางพร้อมกับไฟกะพริบ

เป็นรตของฉินอี่เหิง จูฮื่อเก็บกุญแจแล้วรีบสาวเท้าเข้าไปหา

“เสี่ยวฉิน?” จูฮื่อหนึ่งอึ้ง “ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ?”

เสี่ยวฉินปิดไฟกะพริบลง “ประธานฉินให้ผมมารับคุณหลังเลิกงาน
ครับ”

जूฮื่อรีบขึ้นรถโดยไม่เกรงใจ “ทำไมมาถึงแล้วคุณไม่บอกไม่กล่าวสักคำ
เลยล่ะครับ”

เสี่ยวฉินสตาตร์ตรถ “ประธานฉินสั่งไว้ว่าอย่ารบกวนคุณครับ”

ชายหนุ่มเกรงใจเป็นอย่างมาก “รบกวนคุณแล้ว ดึกขนาดนี้ยังต้อง
มารับผมอีก”

คนขับรตหนุ่มยิ้ม “ไม่เป็นไรหรอกครับ ประธานฉินบอกว่าคุณทำงาน
มาเหนื่อยๆ แถมยังดึกขนาดนี้อีก เขาไม่วางใจให้คุณขับรต แล้วก็ป็นห่วง
คุณมากด้วย”

जूฮื่อสงสัย “เขาเป็นคนพูดเทรอ?”

เสี่ยวฉิน “ใช่ครับ”

जूฮื่อ “นี่เป็นประโยคที่เขาคพูดออกมาเองเลยเทรอ ไม่วางใจกับป็นห่วง
ผมเนี่ยนะ”

เสี่ยวฉินอุทานหนหนึ่งก่อนหัวเราะ “เปล่าครับ ผมเพิ่มเอง”

ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนจะหลุดหัวเราะเช่นกัน

ว่าแล้วเสี่ยว

जूฮื่อ “เขาน่าจะบอกแค้ให้คุณมารับผม ไม่ได้พูดอย่างอื่นใช่ไหม?”

เสี่ยวฉิน “ใช่ครับ”

นั่นสินะ

เขารู้จักฉินอี่เหิงดีอยู่แล้วน้า



ดูอึ้งเนือยจริง ๆ ระยะเวลาสั้น ๆ แค่นี้เขายังเพลอหลับบรรทดได้
ขณะที่กำลังสะลึมสะลืออยู่นั้น คล้ายจะได้ยินเสียงเงินโทร.หา
ฉินอึ้งเหิง เสียงเงินบอกว่ารับคุณฉูมาแล้วรีบร้อย ตอนนี้อยู่ระหว่างทาง
กลับบ้าน

ฉินอึ้งเหิงส่งเสียงอึ้งรับคำตามสไตล์เจ้าตัวมาหนึ่งหน

จากนั้นก็ไม่มีเสียงอะไรอีก

ไม่นานรถยนต์ก็เคลื่อนตัวมาถึงหน้าบ้าน ฉูอึ้งขอบคุณเสียงเงิน
พร้อมบอกให้อีกฝ่ายขับรถกลับตี ๆ ก่อนจะเข้าไปในบ้าน ฉินอึ้งเหิงเปิดไฟ
ทิ้งไว้ให้แล้ว เขาพยายามเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบาที่สุด รีบอาบน้ำขึ้นเตียง
หลังตั้งนาฬิกาปลุกเสร็จก็ปิดไฟ

ห้องหึ่งมืดลง ฉูอึ้งได้ยินเสียงเคลื่อนไหวมาจากทางฝั่งฉินอึ้งเหิง เขา
จึงถามเสียงแผ่วเบา “คุณหลับหรือยังครับ”

ฉินอึ้งเหิง “ยัง”

ฉูอึ้ง “ผมทำคุณตื่นหรือ หรือคุณยังไม่ได้นอน”

ฉินอึ้งเหิง “ยังไม่ได้นอน”

ชายหนุ่มเลียริมฝีปาก “นอนไม่หลับหรือครับ”

คนข้างกายตอบ “อืม”

ฉูอึ้งคิดสักพักก่อนตัดสินใจอธิบายสักหน่อย “งานตอนดึกเนี่ย ลูกค้า

จะใช้พรงนี้เข้า ก็เลยต้องเร่งทำนะครับ”

ฉินอ่เหิง “อืม”

น้ำเสียงฉินอ่เหิงทุ้มต่ำมาก ฟังดูน่าจะวงแล้ว

ฉู้อเองก็วงเช่นกัน เขาใช้โอกาสที่ฉินอ่เหิงยังไม่หลับ ขยับตัวเล็กน้อย

ก่อนจะเขยิบไปหาอีกฝ่ายโดยไม่กระโตกกระตาก

เป็นไปตามคาด พอขยับที่ ฉินอ่เหิงเองก็ขยับด้วย

ไม่นานนักฉินอ่เหิงก็โอบฉู้อเอาไว้ในอ้อมกอด

ฉู้อไ้มยั้ม

มือของฉินอ่เหิงสอดเข้าไปในเรือนผมของฉู้อ “ทำไมยังเปียกอยู่ล่ะ”

ฉู้อส่ายหน้าก่อนจะซุกศีรษะเข้าหา “ไม่ได้เปียก แค่เย็นเฉยๆ ครับ
ผมเป่าแห้งแล้ว”

ฉินอ่เหิงตอบอืมเสียงต่ำก่อนถาม “ทำงานจนตึกแบบนี้บ่อยไหม”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “ไม่ค่อยบ่อย”

ฉินอ่เหิง “ผมจ้างคนขับรถให้คุณด้วยดีกว่า จะได้สะดวกหน่อย”

ฉู้อ “ไม่ต้องหรอกครับ ผมไม่ค่อยได้ออกไปไหน ไม่จำเป็นต้อง”

ฉินอ่เหิง “พรงนี้เมมเบอร์โทรศัพท์ของเสี่ยวฉินเอาไว้ด้วย วันหลัง
ถ้าเห็นอียกโทร.เรียกเขามารับคุณนะ”

ฉู้อ “ครับ”

เขาซุกตัวเข้าหาอ้อมกอดของฉินอ่เหิงมากกว่าเดิม

ดีจัง

วันนี้ฉินอ่เหิงพูดมากขึ้นเยอะเลย

ฉู้อคุ้นชินกับท่านอนนี้แล้ว ไม่รู้สึกกระดากอายเลยสักนิด

ขณะที่ฉู้อกำลังจะผล็อยหลับ จู่ๆ ฉินอ่เหิงก็พูดขึ้นอีก

ฉินอ่เหิง “พรงนี้ผมจะไปทำงานนอกเมือง คาดว่าคงใช้เวลาสิบกว่า
วันถึงจะกลับมา”

ฉู้อมีนงไปครึ่งวินาทีก่อนจะตั้งสติได้ เขาเงยหน้า “นานขนาดนั้น
เลยหรือครับ”

ฉินอ่เหิง “อืม”

ฉู้อี้ “พรงนี้ไปก็โมงครับ”

ฉินอี่เหิง “โพลต์ตอนเก้าโมงกว่า”

ชายหนุ่มตะลึง “เข้าขนาดนี้เลยเหรอ”

ลู่อู ก็ได้รับข่าวว่าจะไม่ได้เจอหน้าค่าตากันสิบกว่าวัน ทำเอาฉู้อี้ตื่นตกใจจนตาล้าง

ก่อนนอนเขายังคงจำเรื่องโรคกระเพาะของฉินอี่เหิงได้ เลยตั้งนาฬิกาไว้ตอนเจ็ดโมงเช้า คิดว่าพรงนี้จะต้มโจ๊กให้อีกฝ่ายสักหน่อย

ดูท่าตอนนี้คงไม่ทันแล้ว

ฉู้อี้ดันฉินอี่เหิงออกเล็กน้อยแล้วเอ้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือ

“ทำไมเหรอ” ฉินอี่เหิงถามเขา

“เปลี่ยนเวลาปลูกนะครับ” ชายหนุ่มไม่ปิดบัง “พรงนี้เข้าผมจะต้มโจ๊กให้คุณ ผมควรตื่นก็โมงดี”

ฉินอี่เหิงยิ้มก่อนลูบผมฉู้อี้เบา ๆ “ไม่ต้องหรอก”

ฉู้อี้จริงจังมาก “ต้องสิ”

ฉินอี่เหิงยังคงยืนยันคำเดิม “ไม่ต้อง”

ฉู้อี้ก็ยังยืนยันกราน “ผมจะทำ”

เจ้าของอ้อมกอดดยกยิ้มพร้อมกระซิบกอดฉู้อี้ แล้วลองคำนวณเวลา “กินข้าวเข้าตอนเจ็ดโมงแล้วกัน”

ชายหนุ่มพยักหน้าก่อนเปลี่ยนเวลาปลูกเป็นตอนหกโมงยี่สิบ

คำนวณแล้วก็เหลือเวลานอนอีกไม่เท่าไร ฉู้อี้ไม่ชักช้าอีกต่อไป เขาวางโทรศัพท์ที่กลับที่เดิม ก่อนซุกอ้อมกอดฉินอี่เหิงแล้วหลับตาลง

คืนนี้เขาอนหลับไม่ค่อยสนิทนัก คงเพราะก่อนนอนฉินอี่เหิงพูดว่าจะไปทำงานนอกเมือง เขาถึงกับเก็บไปฝันว่าหลังจากฉินอี่เหิงไปทำงานนอกเมืองแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ยังไม่กลับมา

หากไม่ใช่เครื่องบินดีเลย์ก็คงเป็นรถไฟความเร็วสูงเกิดเหตุขัดข้อง

ทำเอาฉู้อี้เป็นกังวลแทบตาย

ในฝันนั้นโจ๊กของเขายังรอให้ฉินอี่เหิงกลับมากินอยู่เลย

ตอนที่ถูกลานาฬิกาปลุกให้ตื่นนอน ฉินอี่เหิงในฝันก็ยังไม่กลับมา โจ๊ก

ที่ทำไว้รอเย็นชืดหมดแล้ว

ฉู่อี้ตั้งสติอยู่บนเตียงลึกลับพักถึงกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้ เขามองฉินอี่เหิงที่อยู่ข้างกายก่อนจะตระหนักได้ว่าเมื่อครู่เป็นเพียงความฝันเท่านั้น

ชายหนุ่มกลัวว่าจะรบกวนเวลาของฉินอี่เหิง จึงรีบลงมาด้านล่างหลังไล่ข้าวกับน้ำลงหม้อจึงกลับห้องนอนไปล้างหน้าล้างตา

ยามออกมากจากห้องน้ำ ฉินอี่เหิงเองก็ตื่นแล้วเช่นกัน

ฉู่อี้เพิ่งแปรงฟันเสร็จ สดชื่นอย่างมาก เขาพูดกับฉินอี่เหิงที่เพิ่งตื่น “อรุณสวัสดิ์”

ฉินอี่เหิงยิ้มพลางเดินมาที่ข้างกาย ก่อนขยี้ศีรษะฉู่อี้อย่างแรง

“ใจก็จะเสร็จแล้วครับ” ฉู่อี้เดินตามฉินอี่เหิงไปที่ห้องน้ำ แล้วหยุดมองอีกฝ่ายจากประตู “ให้ผมทอดไข่ด้วยไหม จะได้กินคู่กับหมูหย็อง”

ฉินอี่เหิงพยักหน้า “อืม”

ฉู่อี้ “งั้นคุณล้างหน้าล้างตาเสร็จก็ตามลงมาจะครับ”

ฉินอี่เหิงมองฉู่อี้ผ่านกระจกแล้วเรียกอีกฝ่ายเอาไว้

“เดี๋ยวก่อน”

ชายหนุ่มเดินกลับมาอีกครั้ง “ทำไมเหรอ”

ฉินอี่เหิงเงยหน้า ก่อนยื่นมือไปจับเฝือกที่เขาทำยุ่งเมื่อครู่ “ไปเถอะ”

จากนั้นฉู่อี้ก็ลงมาชั้นล่าง จัดการทอดไข่จนเสร็จก็เทหมูหย็อง พอจัดวางบนโต๊ะเรียบร้อย ฉินอี่เหิงก็ลงมาจากชั้นบนพอดี

วันนี้ฉินอี่เหิงยังหล่อเหลาในชุดสูทเหมือนเดิม

ไม่สิ

วันนี้คุณสามีก็ยังหล่อเหลาในชุดสูทเหมือนเดิม

ทั้งสองนั่งกินข้าวเข้ากันเจียบ ๆ จากนั้นฉู่อี้ก็เก็บจานชามตะเกียบเข้าเครื่องล้างจาน หลังออกจากห้องครัว ชายหนุ่มเห็นฉินอี่เหิงนั่งอยู่บนโซฟาพร้อมโน้ตบุ๊ก

ฉู่อี้เซ็ดไม้เซ็ดมือเสร็จก็เดินเข้าไปหา และนั่งลงข้างฉินอี่เหิงโดยเว้นระยะห่างไว้เล็กน้อย

เขายังไม่ไปทำงานเพราะยังเซ้ามาก ส่วนฉินอี่เหิงกำลังจะจากไปทำงาน

ในไม่ช้า

“ก็โหมงแล้วครับ” ฉูอี้โยนกระดาษทิชชูลงถังขยะกลางถ้าม

ฉินอี่เหิงดาวนั้ไหลตงานนั้มือ “ยังเข้าอยู่”

ฉูอี้ครุ่นคิดก่อนพูด “ผม...เอ่อ...ผมไปส่งคุณที่สนามบินแล้วกัน”

ฉินอี่เหิงสายหน้า “ผมเรียกเสี่ยวเงินมาแล้ว”

ฉูอี้คิดว่าฉินอี่เหิงคงเข้าใจความหมายของเขาผิด “ผมหมายถึงว่าผม
ไปกับคุณด้วย”

ฉินอี่เหิง “ส่วี่จั้งก็อยู่ เขาก็ไปกับผมเหมือนกัน”

ฉูอี้ “ผมไม่ได้หมายความอย่างนั้น ผมก็แค่อยากไปส่งคุณที่สนามบิน”

คราวนี้อีกฝ่ายถึงเงยหน้ามองฉูอี้

ฉูอี้กลัวว่าฉินอี่เหิงจะพูดว่าไม่จำเป็น เพราะบนรถมีคนอยู่แล้ว ไม่ต้อง
มีคุณเพิ่มมาอีกคนหรอก อะไรเทือกนั้น เขาจึงรีบขำกลบเกลื่อนแล้วพูดต่อ
“ตอนเช้าไม่มีงานอะไรนะครับ ตอนนั้ก็หลับต่อไม่ลงแล้ว อยากหาอะไรทำ
สักหน่อย ให้ผมไปส่งคุณที่สนามบินเถอะ”

ว่าจบก็หัวเราะเสียงแห่งอีกสองสามหน

เหตุผลนี้ใช้ไม่ได้เลยสักนิด

ไม่ว่าจะเบื้อหน้าอย่างไร การไปส่งคนที่สนามบินก็นับเป็นการฆ่าเวลา
ไม่ได้หรอก

ทำไมถึงไม่นั่งอ่านหนังสือเกี่ยวกับการทำสมาธิสักเล่มแทนละ

“ได้” จู่ๆ ฉินอี่เหิงก็ตอบตกลงราวกับครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว และ
ยอมรับเหตุผลเหล่านั้นได้ “บนรถไม่มีอะไรทำพอดี มีคุณอยู่ด้วยผมจะได้
ไม่เบื้อ”

ฉูอี้พยักหน้า อยากแสดงผลงานในทันที “ผมคุยเป็นเพื่อนคุณได้นะ”

ฉินอี่เหิงยิ้มอย่างเห็นด้วย “นั่นสิ”

ฉูอี้เลิกคิ้ว รู้สึกโล่งอกไปที่

เขาคิดว่าบทสนทนาทั้งหมดของเมื่อวานค่อนข้างมีผล ระยะเวลาของ
พวกเขาตกลงไม่น้อย

อีกทั้งพฤติกรรมเพื่อสร้างโมเมนต์ให้ตัวเองค่อนข้างได้ผลตามไปด้วย

เช่นกัน อย่างน้อยจนถึงตอนนี้ฉันอึ้งยังไม่เคยปฏิเสธเลย แถมยังตามอกตามใจอีกต่างหาก

แบบนี้เขาจะได้สร้างท่าเหมือนว่าตัวเองกับฉันอึ้งกำลังมีความรักกันอยู่จริง ๆ

ต่างจากตอนแรกลิปลิปที่เอาแต่บอกว่า

ไม่เอา ไม่ได้ ไม่โอเค ไม่จำเป็น

จู้อึลอบยืม

แผนเป็นไปได้ด้วยดี

ฉันอึ้งจัดการงานในมือต่อ ขณะที่จู้อึไม่มีอะไรทำจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เมื่อเปิดแอปพลิเคชันวีแชต เขาพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นได้

“ฉันอึ้ง” จู้อึถาม “แบบนี้วันเสาร์คุณก็ไปกินข้าวกับเพื่อนผมไม่ได้แล้วสิ”

“ใช่” ฉันอึ้งตอบ “ขอโทษนะ ทริปธุรกิจรอบนี้เพิ่งตัดสินใจเมื่อวานนะ”

จู้อึส่ายหน้า “เปล่า ๆ ไม่ได้จะว่าคุณสักหน่อย” จู้อึก้มหน้าเปิดวีแชต “ผมบอกไปตั้งแต่แรกแล้วว่าคุณอาจไม่ว่าง ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมบอกพวกเขาไว้ก็พอ”

ฉันอึ้งครุ่นคิด “รอผมกลับมาค่อยเลี้ยงข้าวเพื่อนคุณแล้วกัน”

จู้อึพยักหน้า “ได้สิ”

ดังนั้นจู้อึจึงส่งข้อความเข้ากลุ่มแชต อธิบายว่าสามีต้องไปทำงานนอกเมืองสุดสัปดาห์ น่าจะกลับมาไม่ทัน

ทันทีที่ส่งข้อความออกไป เหล่าเพื่อน ๆ ก็ส่งอโห่ใจผิดหวังกันมาตามคาด

จู้อึส่งตามไปติด ๆ ว่า สามีตนบอกจะเลี้ยงข้าวทุกคนหลังกลับมาจากทริปธุรกิจ ทุกคนถึงกลับมาใช้ชีวิตชีวาอีกครั้ง

ขณะที่คุยกับเพื่อน ๆ ไปได้ไม่กี่ประโยค ทางตาของจู้อึก็เหลือบไปเห็นว่าฉันอึ้งกำลังพับปิดโน้ตบุ๊กลง

เขาก็เก็บโทรศัพท์มือถือเตรียมจะลุกขึ้นเช่นกัน “จะไปแล้วเหอครับ”

ฉินอี้เหิงมองนาฬิกา “ยังพอมีเวลา”

ฉู้อี้หังง์ต่ออย่างโล่งใจ “งั้นตอนนี้จะทำอะไรหรอครับ”

ฉินอี้เหิงมองเขา “ขอผมจิบหน่อย”

ชายหนุ่มชะงักไปหลายวินาที ถึงตอบอ้อไปหนึ่งคำ

คุณฉินชอบจิบโดยที่ฉู้อี้ไม่ทันตั้งตัวทุกทีเลย

ไม่มีการเล่าโลมหรืออาร์มภทอะไรก่อนทั้งสิ้น ฉินอี้เหิงบอกจะจิบ ก็คือจิบ อีกฝ่ายลุกขึ้น กระทบตัวนั่งลงมา แล้วซ้อนคางฉู้อี้ขึ้นจิบใน รวดเดียว

ช่วงแรกจิบของฉินอี้เหิงค่อนข้างสุภาพราวกับกำลังทำพิธีรำลา

ทำไมถึงบอกว่าสุภาพนะหรอ ก็เจ้าตัวเอาแต่วนเวียนอยู่กับกลีบ ริมฝีปากบนล่างของฉู้อี้ เสมือนได้รับไอศกรีมที่ได้กินแคว้นละแห่งเพราะมี จำกัด ฉินอี้เหิงเลยต้องละเลียดเม้มกินคำเล็กๆ ค่อยๆ ชิมสิ่งที่ไร้รสที่ละนิด ที่ละหน่อย ทว่ากลับทำเหมือนปากเขาเลิครสเหลือเกิน

อีกฝ่ายเอาแต่อ้อยอิ่ง จะรูกก็ไม่รูก ทำเอาใจของไอศกรีมคันยุบยิบ ไปหมด

“ผมจะไม่ได้จิบคุณไปอีกสิบกว่าวันเชียวนะ”

อีกฝ่ายผละออกเล็กน้อยเพื่อพูดประโยคนี้ จากนั้นก็ก้มลงจิบเขา อีกครั้ง

ฉู้อี้รู้สึกมีนงงไปหมด

ไม่สนแล้ว

ถือว่าเป็นถ้อยคำบอรักที่ฉินอี้เหิงเอ็นเอ่ยกับเขาแล้วกัน

จากนั้นจิบที่ว่าสุภาพก็เริ่มไม่สุภาพเท่าไร

ไอศกรีมเริ่มละลาย รสร่อยเริ่มแผ่ซ่านให้ลิ้มลอง ฉู้อี้ช่วยตอบสนอง ต่อมารับรสด้วยการกระตุ้นเร็วลิ้นได้เป็นอย่างดี

การละเลียดชิมจึงกลายเป็นตะกรุมตะกรามคำโตขึ้นเรื่อยๆ

ลมหายใจของฉู้อี้เริ่มติดขัด ฉินอี้เหิงลือกท้ายทอยของเขาแน่นขึ้น

ตอนที่ทั้งคู่แลกเปลี่ยนลมหายใจกันนั้น บรรยากาศรอบตัวก็พลัน เปลี่ยนไปด้วย โഴฬาแคบลงจากการที่พวกเขาหึ่งตัวนอน

ฉันนี่เหิงกุมมือฉู้อีเอาไว้เหนื่อหัวเจ้าตัว
ฉู้อีพบว่าฉันนี่เหิงชอบทำแบบนี้บ่อยครั้ง
ไม่เพียงแต่แบบนี้ ไม่ว่าจะทำไหนที่ควบคุมเขาได้ ฉันนี่เหิงก็ชอบทั้งนั้น
ยามคำคืนก็ชอบกอดเขาไว้ด้วยท่าทางที่ไม่ยอมให้ผละออกเช่นกัน
ฉันนี่เหิงจูบฉู้อีเนิ่นนานถึงยอมเงยหน้าขึ้น
ฉู้อีส้มตา สายตาเห็นนาฬิกาที่อยู่บนข้อมือของฉู้อีเหิง
แต่หน้าปัดนาฬิกาอยู่อีกด้าน ฉู้อีมองไม่เห็นเวลา ฉันนี่เหิงจึงบอก
เวลาให้

ฉันนี่เหิงก้มหน้าลง น้ำเสียงทุ้มต่ำ “ยังทันอยู่ ทำไหม”
ฉู้อีไม่ไหวแล้ว เขาตอบรับเสียงเบาหวิว “ทำครับ”
ชายหนุ่มหลับตาลง หูได้ยินแต่เสียงสวบสาบที่คุ้นเคย จากนั้นก็...
“พระเจ้า” เสียงดังขึ้นจากทางประตูกะทันหัน
ฉู้อีพลันได้สติ เขาคว้าพนักโซฟาไว้ก่อนพุงตัวขึ้น แล้วหันไปมอง
ต้นเสียงพร้อมกับฉู้อีเหิง

ในมือผู้เป็นแม่ของฉู้อีเหิงถือถุงพลาสติกไว้ใบหนึ่ง ส่วนตัวเธอ
หันหลังให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว

“ขอโทษที ๆ แม่ไม่รู้ว่าพวกลูก...แม่...ขอโทษ ๆ เตียวแม่ออกไปก่อน”
ฉู้อี “...”

ประตูปิดลงอีกครั้ง ฉู้อีเหิงก้มหน้าส่งเสียงคำรามในลำคอข้างหูฉู้อี
จากนั้นก็ค่อย ๆ ยืนขึ้นสวมกางเกง พลังคว้าผ้าห่มด้านข้างมาห่มให้

ฉู้อีรับผ้าห่มมาห่อตัวแทบจะทันทีเช่นกัน
เมื่อก็

เกิดอะไรขึ้น

สถานการณ์แบบนี้มัน...

จะน่ากระอักกระอ่วนเกินไปแล้ว

น้ำอับอายชายชู้หน้าชะมัด



เพราะคุณแม่อ๊อบ ยังรออยู่ด้านนอก ฉู้อี้จึงไม่มีเวลาตั้งสตินานมากนัก
เขาเลิกผ้าห่มออกแล้วคว่ำกางเกงของตัวเองที่อยู่บนพื้นมาสวมอย่างฉับไว

ฉู้อี้เขินอายจนใบหน้าแดงเถือก นิ่งสับสนกับฉินอี่เหิงบนโซฟาแวบหนึ่ง
จากนั้นก็ยกมือขึ้นปิดหน้าอย่างอับอาย

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย

ประตูลอยอยู่หลังพนักงานฟิงของโซฟา ความจริงหากมองมาจากประตู ทุกสิ่ง
ทุกอย่างย่อมมีพนักงานฟิงบังไว้มิด

โอเค แต่การปลอมตัวเองแบบนี้ไม่ช่วยอะไรเลยสักนิด

ไม่ว่าจะบังไว้หรือไม่ แค่มองผาดเตยวก็รู้แล้วว่าเมื่อครู่พวกเขากำลัง
ทำอะไรกันอยู่

มีหน้าซ้ำฉู้อี้ยังส่งเสียงแปลกๆ ออกมาอีก คุณป้าต้องได้ยินเสียงหอบ
กระชั้นแน่นนอน

ใบหน้าที่ของฉู้อี้แดงแล้วแดงอีก แดงจนไม่มีที่ท่าจะจางหาย

เขาก็มหันหน้า เมื่อนึกขึ้นได้ว่าคุณแม่ฉินอยู่ด้านนอกก็พุดกับฉินอี่เหิง
“ด้านนอกหนาวนะครีบ ไม่ให้แม่คุณเข้ามาเทรอ”

ฉินอี่เหิงยื่นน้ำให้ฉู้อี้ “คุณทำใจได้หรือยัง”

ฉู้อี้ยังทำใจไม่ได้เลยสักนิด แต่ก็ตอบรับ “ไม่เป็นไรแล้ว เรียกคุณป้า
เข้ามาเถอะครีบ”

ตอนฉินอี่เหิงเดินไปเปิดประตูนั้น ฉูอี่สูตลมหายใจเข้าลึก ๆ พร้อมยกน้ำดื่มจนหมดแก้ว

ไม่ว่าไปหน้าจะยังแดงเรื่ออยู่หรือไม่ พอทางฝั่งฉินอี่เหิงเปิดประตู เขาก็ลุกขึ้นด้วย

ชายหนุ่มได้ยินเสียงกระซิบจากคุณแม่ฉินแต่ไกล

“แม่ไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ นะ ใครจะไปรู้ว่าพวกลูกจะทำเรื่องแบบนี้ที่ชั้นล่างกันแต่เช้าเล่า แม่เนี่ยกว่าพวกลูกยังไม่ตื่นซะอีก ยังเข้าตู่อยู่เลย เพิ่งจะก็โหม่งเอง ก่อนมาครวหน้าแม่จะโทร.หาพวกลูกก่อนแล้วกัน ในเมื่อตอนนี้พวกลูกแต่งงานกันแล้วก็เปลี่ยนพาสเวิร์ดประตูเถอะ รอบหน้าแม่จะได้ไม่บังเอิญมาเจออะไรแบบนี้เข้า โอ๊ย แม่อายจัง”

ฉินอี่เหิง “ไม่เป็นไร ไม่ต้องพูดแล้วครับ”

คุณแม่ฉิน “ไม่พูดแล้ว ๆ”

คุณแม่ฉินก็ยังชอบฉูอี่สูมากอยู่ดี ผนวกกับสิ่งที่ประสบเมื่อครู่ ความชอบของคุณแม่ฉินยิ่งเพิ่มความรู้สึกเกรงอกเกรงใจเข้าไปด้วย

ฉะนั้นเพื่อทำลายความกระอักกระอ่วน เธอจึงกระตือรือร้นขึ้นมากะทันหัน “เสี่ยวอี่จ๊ะ อรุณสวัสดิ์”

ฉูอี่สูยกหน้ายิ้ม ๆ “อรุณสวัสดิ์ครับคุณป้า”

คุณแม่ฉินเดินเข้ามาหาพาลงถาม “กินอะไรกันหรือยัง ตื่นเข้ากันขนาดนี้ ป้าทำอาหารเช้าให้พวกลูกกินดีไหม”

ฉูอี่สู “ไม่เป็นไรครับคุณป้า พวกเรากินกันแล้ว”

ฉินอี่เหิงพูดเสริม “ฉูอี่สูตั้งใจให้ เพิ่งกินหมดไปนะ”

คุณแม่ฉินหัวเราะแห้ง ๆ ในหัวพลันมีประโยคว่า เมื่อกินอิ่มนอนหลับ ย่อมเกิดตัณหาขึ้นโดยพลัน

ผู้เป็นแม่หัวเราะอีกหน แล้วฉูอี่สูก็ถามเธอ “คุณป้ากินอะไรหรือยังครับ”

เธอพยักหน้า “กินแล้วจ๊ะ” ก่อนถามต่อ “ทำไมพวกลูกตื่นเข้ากันขนาดนี้ล่ะ”

ฉูอี่สูตอบ “เต๋ียวฉินอี่เหิงต้องไปทำงานนอกเมืองนะครับ มีไฟลต์บินตอนเก้าโมงกว่า”

คุณแม่ฉินทอดถอนใจ ก่อนมองไปทางฉินอี่เหิงอย่างไม่ค่อยพอใจนัก
“ลูกออกไปทำงานนอกเมืองอีกแล้ว คราวนี้ไปนานเท่าไรล่ะ”

ฉินอี่เหิง “สิบกว่าวัน”

คุณแม่ฉินบ่น “ลูกกับเสี่ยวอี่เฟิงแต่งงานกันนะ เอาแต่ออกทริปธุรกิจ
พำร่าเพรื่ออยู่นั้นแหละ นี่ไปมากี่รอบแล้ว”

ฉินอี่เหิงคิดตามก่อนหันไปหาฉู้อี้ “มีปัญหาอะไรไหม”

ฉู้อี้รับสายหน้า “ไม่มีครับ งานย่อมสำคัญอยู่แล้ว”

คุณแม่ฉินถอนหายใจเล็กน้อย “ก็มีแต่เสี่ยวอี่นั่นแหละที่เข้าใจลูก ไม่งั้น
ลูกเอาแต่ไปทำงานนอกเมืองอย่างนี้ ใครจะไปทนไหวกัน”

พอเธอพูดจบก็ก้มหน้าหยิบของ

ชายหนุ่มถือโอกาสนี้สายหน้าให้ฉินอี่เหิง พร้อมทำรูปปากบอกเจ้าตัว
ว่าเขาไม่ถือสา

คุณแม่ฉินเงยหน้า ก่อนกระแอมสองที “ทำไมแม่ถึงมาเข้าขานาตอนนี้
แถมยังไม่บอกไม่กล่าวอีกนะเธอ” คุณแม่ฉินถามเองตอบเอง “ก็เพราะว่า
ป้าเงินคนนั้นของลูกนะสิ จำได้ไหม ป้าเงินที่มำบ้านเราตอนปีใหม่รอบก่อน
นะ”

ฉินอี่เหิง “ใครนะครับ”

ผู้เป็นแม่หน้าใจ “เอาเถอะ ลูกคงจำไม่ได้อยู่แล้ว” เธอตอบของ
ในมือเบา ๆ “ป้าบอกแม่มาว่าของบำรุงแบบนี้ดีต่อคนหนุ่มอย่างพวกลูก
เป็นพิเศษ ลูกชายของเธอก็กินบ่อยๆ รถของป้าจะออกตั้งแต่เช้า แม่เลย
ต้องไปเอาของแต่เช้าด้วย แล้วก็แวะมาส่งให้พวกลูกนี่แหละ”

ฉินอี่เหิงขมวดคิ้ว “คืออะไรนะครับ”

คุณแม่ฉินดึงของออกจากกล่อง “สมุนไพรยาจีนนะ เอาไว้ตุ๋นซุ้ปกิน”
ฉู้อี้เดินเข้าไปดู “อันนี้ผมรู้จักครับ แม่ผมก็เคยซื้อให้เหมือนกัน”
เมื่อคุณแม่ฉินได้ยินว่าฉู้อี้คุ้นเคยจึงยิ้ม “ใช่ไหมล่ะ อันนี้ดีต่อร่างกาย
สินะ”

ฉู้อี้พยักหน้า “ก่อนหน้านี้อ่านทำโอทีบ่อยมาก ตอนกลับบ้านแม่ผม
จะตุ๋นยาจีนแบบนี้ให้กินเสมอ”

คุณแม่จินยิ้มแล้วหันไปมองฉินอี่เหิงด้วยสีหน้าที่แสดงถึงความพึงพอใจที่มีคนเห็นด้วยกับเธอ “ได้ยินไหม เลี้ยวอี่เคยกินมาก่อน แม่ของเขาก็เคยทำให้กินนะ”

เธอถามฉูอี่ “ลูกทำเป็นไหม ง่ายมากเลย แค่นี้ไปนิดหน่อยตอนตุนกระดูกหมูก็ได้แล้ว”

ชายหนุ่มพยักหน้า “ผมรู้ ผมทำเป็นครับ”

คุณแม่จินอารมณ์ดียิ่งกว่าเดิม “นั่นก็ดีเลย ไม่ต้องให้ป้ามาคอยทำให้เจ้าลูกคนนี้แล้ว” เธอตอบกล่องสมุนไพรในมือพร้อมก่อนแคะ “ฉินอี่เหิงไม่ค่อยยอมกินของพวกนี้ที่ป้าซื้อเท่าไร และไม่ชอบทำเองด้วย ตุนกระดูกหมูง่ายจะตาย แต่เขาไม่ฟังป้าเลย ป้าต้องเป็นคนมาทำให้ทุกครั้ง เขาถึงจะยอมกินสักสองสามคำ”

จู่ๆ ฉินอี่เหิงก็ถูกก่อนแคะ ฉูอี่จึงอดหัวเราะไม่ได้

คุณแม่จินหันไปมองฉินอี่เหิง “กินด้วยกันทั้งคู่เลยนะ” พูดจบกก็ตบไหล่ฉูอี่เบาๆ “ลูกบอกเขาให้กินเยอะหน่อยนะจ๊ะ”

ฉูอี่พยักหน้า “ได้ครับ”

คุณแม่จินยกถุงขึ้นอีกครั้ง “แม่ต้องกลับบ้านแล้ว ตาแกยังรอให้แม่กลับบ้านไปทำอาหารให้อีก”

ฉูอี่ถาม “คุณป้ามีรถมาไหมครับ”

คุณแม่จินพยักหน้า “จอดอยู่ด้านนอกจ๊ะ ไม่ต้องส่งแล้วละ” เธอนึกแล้วกล่าวเสริมอีกคำ “พวกลูกทำกันต่อเลย”

ใบหูของฉูอี่ขึ้นสีแดงกำกวมที่

ไม่รู้เลยว่าควรตอบ ‘ครับ’ ดีหรือไม่

ก่อนกลับ คุณแม่จินยังกล่าวกับฉินอี่เหิง “ลูกเลิกซัดเข้าได้แล้ว หลังกลับมาก็รีบนัดแนะทั้งสองบ้านมาเจอกันสักที ทุกคนรออยู่นะ”

ฉินอี่เหิงพยักหน้า “ทราบแล้วครับ”

หลังประตูปิดลง ฉูอี่ก็สบตากับฉินอี่เหิง

ให้ทำต่อก็คงจะต่อไม่ไหวหรอก ตกใจขนาดนี้ ไม่ฝอก็ดีเท่าไรแล้ว ยังจะต่ออะไรได้อีก

ฉู้อี้เก็บสมุนไพรเรียบร้อยแล้วถามฉินอี่เหิง “สวีจิ้งกับเสี่ยวเงินจะมาเมื่อไหร่หรือครับ”

ฉินอี่เหิงยกนาฬิกาขึ้นดูก่อนกลับไปนั่งที่โซฟาแล้วเปิดโทรทัศน์ “ลิปทานาห์”

ชายหนุ่มพยักหน้าแล้วนั่งลงข้างๆ เพื่อรอเป็นเพื่อนอีกฝ่าย
เมื่อนึกถึงประโยคที่คุณแม่ฉินพูดเมื่อครู่ ฉู้อี้ถามอีกฝ่าย “คุณไม่ชอบกินยาจีนพวกนั้นหรือ”

ฉินอี่เหิง “ไม่ชอบอะไรผมๆ นะ”

ฉู้อี้ “คุณไม่ชอบอะไรผมๆ หรือครับ”

ฉินอี่เหิง “อืม”

เขาร้องอ้อคำหนึ่ง มีน้ำเสียงตื้นแต่ซา ไม่ตื้นกาแพ

ฉู้อี้ครุ่นคิด “แต่ยาดีต่างก็ขมทั้งนั้นนะครับ”

ฉินอี่เหิง “อะไรที่จำเป็นก็กิน ไม่จำเป็นก็ไม่กิน”

ชายหนุ่มนึกถึงภารกิจที่คุณแม่ฉินมอบหมายให้ ก่อนจะพูดไต่เต๋
“แต่อันที่แม่คุณเอามาให้ไม่ขมนะ เป็นรสชาติปกติมันแหละ อร่อยดีเหมือนกัน
ผมเคยกินมาก่อน” ฉู้อี้ยังแข็ง “รอคุณกลับมาแล้วผมทำให้ดีไหม”

คนข้างๆ พยักหน้า “อืม”

โอเค

ภารกิจสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว

ฉินอี่เหิงบอกว่าลิปทานาห์ที่ลิปทานาห์จริงๆ ฉู้อี้ก็หันหน้าเฝ้ามองเวลา
อย่างเบื่อง่าย พอถึงเวลานัดครึ่งประตูก็ดั้งขึ้นพอดีพอดี เขาลุกขึ้น
ก่อนสาวทำยาวๆ ไปเปิดประตู คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือสวีจิ้งตามคาด

“สวีจิ้งสวัสดีครับ” สวีจิ้งส่งยิ้มให้ฉู้อี้

ฉู้อี้เบี่ยงตัวเปิดทางให้ “อรุณสวัสดิ์ครับ”

สวีจิ้งส่ายหน้า “ไม่เข้าไปแล้วครับ พวกเราควรไปกันแล้ว”

เพิ่งพูดประโยคนี้อจบ ฉินอี่เหิงก็เดินออกมาจากด้านใน

สวีจิ้งเบี่ยงตัวหลบให้ฉู้อี้ ชายหนุ่มจึงตามออกมาด้วย

เมื่อเดินออกไปก็พบเสี่ยวเงินเปิดประตูรออยู่ ทั้งยังทักทายเขา

คู่อัยมพร้อมหักทากลับแล้วขึ้นรถไป

เขารอบนรถได้ลั๊กพัก สวีจิ้งกับฉันอี่เหิงถึงค่อยๆเดินออกมาจากตัวบ้าน

เสียวเงินยังยืนรอออยู่ข้างประตูรถ พอเจ้านายมาถึง เขาก็หักทายประธานฉันอย่างนอบน้อม

สมกับเป็นลูกน้องที่ทำงานร่วมกันมานานหลายปี ตลอดทางที่คู่อัยมเดินขึ้นรถ คนที่นั่งหน้าทั้งสองไม่พูดอะไรไร้สาระลั๊กคำ ไม่มีความอยากรู้ อยากเห็นว่าทำไมเขาถึงอยู่ด้วย แถมยังรู้งานอีกว่าเขาต้องไปส่งด้วยอยู่แล้ว

หลังรถยนต์สตาร์ท คู่อัยมก็ถามฉันอี่เหิง “คราวนี้ไปเมืองไหนครับ”

ฉันอี่เหิง “เมือง W กับเมือง Q”

คู่อัยม “ยุ่งขนาดนี้เลยหรอ”

ฉันอี่เหิงส่ายหน้า “ยังพอไหว รอบนี้ถือว่าไม่ค่อยยุ่งเท่าไรหรอก แคไปคุยงานบางอย่าง ระดับความยากไม่มาก”

ชายหนุ่มพยักหน้าพร้อมอุทานในใจหนึ่ง

คำว่ายุ่งของประธานฉันอาจไม่ใช่แบบเดียวกับของเขาก็ได้

ในสายตาเขา การไปทำงานนอกเมืองบ่อยขนาดนี้ แถมยังไปที่ตั้งสองเมือง ไม่ว่าจะอย่างไรก็เรียกว่ายุ่งทั้งนั้น

ทว่าในสายตาประธานฉันของเขาแล้ว ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่เรียกว่ายุ่ง

หลังขึ้นรถ ฉันอี่เหิงก็หยิบโน้ตบุ๊กออกมาอีกรอบ เขาจัดระเบียบเอกสารที่โหลดตอนอยู่บ้านให้เรียบร้อย จากนั้นก็เปิดคลิปหนึ่งขึ้น

คู่อัยมรู้จักคลิปนี้ มันคือคลิปผลิตภัณฑ์ใหม่ของบริษัทอื่นเมื่อไตรมาสก่อน

นานๆทีเขาจะเข้าใจงานในมือของฉันอี่เหิงบ้าง คู่อัยมเห็นอย่างนั้นจึงเขยิบเข้าไปใกล้ทันที

พอฉันอี่เหิงเห็นอีกฝ่ายชะงักงา เขาก็ย้ายโน้ตบุ๊กมาอยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขา เพราะตอนอยู่บ้านคู่อัยมเคยรับปากว่าจะคุยเป็นเพื่อนฉันอี่เหิง ตอนอยู่บนรถอย่างไม่ประมาทตน ตอนนี้จึงต้องแค้นเรื่องคุยออกมา เขาต้อง

ชวนอีกฝ่ายคุยสักสองสามประเด็นให้ได้

ยึดหลักเริ่มจากอะไรที่ใกล้ตัวที่สุดแล้วกัน คลิปนี้แหละ

जूड़ी “ผมเคยดูอันนี้มาก่อน”

ฉินอีเหิง “อืม”

जूड़ी “เป็นโปรแกรมที่เพิ่งเปิดตัวใหม่”

ฉินอีเหิง “อืม”

โอเค

ประเด็นนี้ดูจะตอบทสนทนาไม่ง่าย

งั้นอะไรที่ใกล้ตัวอีก แม่ของฉินอีเหิงเมื่อครูเป็นไง

जूड़ीถาม “พอคุณก็คงจะรู้ว่าคุณแต่งงานแล้วใช่ไหมครับ”

ฉินอีเหิงพลันยิ้ม “รู้แล้ว”

ชายหนุ่มถามต่อ “เขาไม่อยากจะรู้เรื่องผมบ้างเหรอ”

คนข้างกาย “เขาก็รอให้ผมนัดกินข้าวอยู่นี่แหละ”

जूड़ीอุทานทีหนึ่ง “เพราะงั้นหลังจากคุณกลับมาคราวนี้ จะเริ่มนัดแล้ว
ไหมครับ”

ฉินอีเหิง “ใช่”

พอฉินอีเหิงพูดจบก็เงยหน้า “สวีจิ้ง กลับมาคราวนี้ช่วยจัดการเรื่อง
นัดพบกันระหว่างบ้านผมกับบ้านजूड़ीด้วย คุณช่วยจองร้านอาหารล่วงหน้า
ให้หน่อย”

สวีจิ้งพยักหน้า “ครับ”

जूड़ीรับรู้ได้ถึงประโยชน์ของการมีผู้ช่วย นี่มันเซ็กลิสต์เคลื่อนที่นั่นนา

หลังจบหัวข้อนี้ จู้อึดใจไปคิดมากก็นึกได้อีกประเด็น

“วันนี้แม่คุณบอกว่าควรเปลี่ยนพาสเวิร์ดที่บ้าน” จู้อึดใจพูดต่อ “คืนนี้
ผมกลับบ้านไปเปลี่ยนแล้วกัน คุณมีไอเดียอะไรไหมครับ”

ฉินอีเหิงถามเขากลับ “แล้วคุณมีไอเดียหรือเปล่าล่ะ”

เขาส่ายหน้า “ผมไม่มีไอเดียอะไรหรอกครับ พาสเวิร์ดทั้งหมดของผม
เป็นวันเกิดของแม่หมดเลย”

ฉินอีเหิงหัวเราะ พลังชำเลืองมองอีกสองคนด้านหน้า “พูดออกมา

ทั้งอย่างนี้เลยเธอ ความปลอดภัยล่ะ”

“เอ่อ...” จู๊ซี่ชะงักก่อนพูดเสริมเสียงเบา “มีตัวเลขอย่างอื่นด้วย”

ฉินอี่เหิงยิ้ม ก่อนขี้นิ้วไปทางจู๊ซี่ สื่อถึงโทรศัพท์ที่เจ้าตัวถือไว้ในมือ

จู๊ซี่ “คุณมีไอเดียแล้วหรือ”

ฉินอี่เหิง “อืม”

ชายหนุ่มรีบปลดล็อกโทรศัพท์มือถือแล้วเปิดวีแชต

“เดี๋ยว” ฉินอี่เหิงพลันเอ่ยขึ้น รังจู๊ซี่ที่กำลังกดเข้าห้องแชต “สองคนนี่คือใคร”

จู๊ซี่ตอบ “ลูกค้าผมนะครับ”

เพราะสองวันมานี้เขาทำงานของลูกค้าไปเกือบหมดแล้ว ฉะนั้นด้านบนสุดของหน้าวีแชตจึงมีคนถูกปักหมุดเอาไว้สามคน ฉินอี่เหิงอยู่ล่างสุดในนั้น

ฉินอี่เหิง “ลูกค้าอะไร”

น้ำเสียงของอีกฝ่ายราวกับกำลังไตสวน

ลูกค้าอะไรถึงได้มายืนอยู่ในตำแหน่งที่โดดเด่นที่สุดเหมือนกับเขา

จู๊ซี่อธิบาย “ผมติดนิสัยปักหมุดลูกค้าที่ยังทำงานไม่เสร็จไว้จะครับ

หลังทำเสร็จถึงจะเอาหมุดออก”

ฉินอี่เหิงมีท่าที่ใช้ความคิด

ไม่กี่วินาทีให้หลังเขาก็หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา หาจู๊ซี่จนเจอ กดเข้าหน้าแชตแล้วปักหมุดจู๊ซี่ไว้บนสุด พอทำเสร็จฉินอี่เหิงก็ยื่นให้จู๊ซี่ดู

จู๊ซี่ราวกับได้ยินเสียงวีแชตของฉินอี่เหิงกำลังส่งเสียงพูดออกมาว่า

“หมุดของฉินมีจู๊ซี่แค่คนเดียวนะ”

จู๊ซี่ลอบกลืนน้ำลายแล้วหัวเราะเสียงแห้ง ก่อนจะกดเข้าแชตของฉินอี่เหิง

คราวนี้สายตาของอีกฝ่ายจึงถูกของอย่างอื่นดึงดูดแทน

“ภาพพื้นหลังนี่คืออะไร” ฉินอี่เหิงถาม

จู๊ซี่มองจนชินจึงไม่รู้สึกละอาย แต่จู่ๆ ฉินอี่เหิงถามขึ้น ไปหน้าของเขาพลันแดงช้ำขึ้นทันที

ตรงมุมของภาพพื้นหลังนี้เป็นตัวอักษรลายมือจีนอี่เหิง

[ทำรากับฉูอี่]

ฉูอี่รับกดแป้นพิมพ์ขึ้น เพื่อปิดตัวหนังสือเล็ก ๆ เหล่านี้ แล้วกลับเกลื่อน “ไม่มีอะไร ก็แค่รูปหนึ่งนะครับ” พูดจก็รีบถามต่อ “พาสเวิร์ดใหม่คืออะไรเธอครับ”

ฉินอี่เหิงดึงโทรศัพท์มือถือออกไปกดเปลี่ยนแป้นพิมพ์เป็นตัวเลขแล้วพิมพ์

[101303¹]

ฉูอี่เขยิบตัวไปดูก่อนถาม “นี่หมายความว่ายังไงเธอครับ”

เขาเปลี่ยนแป้นพิมพ์กลับเป็นตัวหนังสือก่อนจะพิมพ์ต่อด้านหลังเลข

[ฉินฉูอี่]

จากนั้นก็กดส่งออก

ภายในตัวรถ เสียงแจ๊สเตือนประจำวีเซตของฉินอี่เหิงดังขึ้น

ติ๊งต่อง

เสียงนี้ราวกับเคาะลงบนหัวใจฉูอี่ไปด้วย

ฉิน-ฉู-อี่

¹ ตัวเลขนี้มาจากจำนวนเส้นของคำว่า “ฉินฉูอี่” โดยคำว่า “ฉิน” 秦 มีขีดจำนวน 10 เส้น คำว่า “ฉู” 楚 มีขีดจำนวน 13 เส้น และคำว่า “อี่” 义 มีขีดจำนวน 3 เส้น จึงได้เป็นรหัสผ่าน “101303”



เส้นทาง สู่นามบินไม่ไกลมากนัก ผ่านไปสักพักเสียเงินก็ขับรถมาถึงหน้าทางเข้าสนามบินแล้ว

คู่อีที่บอกตอนอยู่บ้านเมื่อกี้ว่าไม่ยุ่ง กลับดูคลิปเป็นเพื่อนฉินอี่เหิงจนเคลิ้มหลับไป

หลังจอตลอด สวีจิ้งก็หันไปทำท่าคล้ายอยากกล่าวบางอย่าง ฉินอี่เหิงยกมือขึ้นทำท่าให้เงียบเสียง ผู้ช่วยหนุ่มจึงปิดปากทันที พร้อมส่งสายตาให้เสียเงิน

คนนั่งหน้าทั้งคู่ลงจากรถอย่างเงียบเชียบ จากนั้นก็ชนกระเป๋าสัมภาระออกจากท้ายรถ

สวีจิ้งกลับเข้าไปในรถอีกครั้ง สายตามองคู่อีที่กำลังซบไหล่ฉินอี่เหิงพลางกระซิบเรียก “ประธานฉิน”

คลิปบนโน้ตบุ๊กของฉินอี่เหิงยังคงเล่นไม่หยุด

ความจริงแล้วคลิปนี้ไม่นานเท่าไร แต่เพราะเสียงพิธีกรเรียบนิ่งทุ้มต่ำเกินไป จึงกล่อมคนให้หลับโดยง่าย

ที่จริงฉินอี่เหิงไม่ได้สนใจคลิปนี้มากนัก ตอนแรกแค่นี้ก็อยากเปิดดูสักหน่อยเท่านั้น แต่ตอนนี้เขากดเล่นซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบแล้ว

เมื่อสวีจิ้งเรียกประธานฉินแล้วเห็นฉินอี่เหิงยังคงนั่งเฉย พอดคิดว่าน่าจะยังทันเวลาจึงเลิกเร่งเร้า ก่อนจะค่อยๆ ปิดประตู และยืนรออยู่นอกรถ

กับเสียเงิน

ฉู้อี้นอนหลับสบายมาก ก้มหน้าซบหน้าผกบนไหล่ฉินอี้เหิง เรือนผมปรกลงมานบไบน่ากว่าครึ่ง เขาถือโทรศัพท์ไว้ในมือหลวมๆ มองดูคล้ายจะทำตกได้ทุกเมื่อ

ฉินอี้เหิงหันไปจ้องเรือนผมของอีกฝ่าย ก่อนจะยื่นมือไปลูบที่หนึ่งแล้วเลื่อนสายตาลงด้านล่าง จดจ้องมือของฉู้อี้ ขณะที่สมองยังไม่ทันคิดนั้นมือของเขาก็ตัดสินใจแล้วว่าทำอะไร เขาหยิบโทรศัพท์มือถือของฉู้อี้ออกมาอย่างเบามือ จากนั้นก็สอดประสานมือของตัวเองเข้าไปแนบกับฝ่ามือฉู้อี้

คงเพราะรู้สึกได้ถึงสิ่งรบกวน ฉู้อี้จึงตื่นขึ้น

เขาเหม่อไปหลายวินาที ก่อนจะสะดุ้งแล้วเงยหน้า พร้อมชักมือกลับมาโดยไม่รู้ว่า

“ถึงแล้วเหรอครับ” ฉู้อี้มองไปนอกหน้าต่างต่างรถ

ฉินอี้เหิงพยักหน้า ยื่นโทรศัพท์มือถือไปให้ “ถึงแล้ว”

ฉู้อี้รับมาแล้วมองไปทางที่นั่งด้านหน้า “พวกเขาล่ะครับ”

ฉินอี้เหิง “อยู่ด้านนอก”

ชายหนุ่มเพิ่งตื่นเลยยังเบลอนิดหน่อย “อะไรรนะ ทำไมพวกเราถึงยังอยู่บนรถล่ะ เครื่องบินออกไปแล้วเหรอครับ”

ฉินอี้เหิงหัวเราะ “เครื่องบินจะออกไปได้อย่างไร”

ฉู้อี้ไม่รู้ว่าฉินอี้เหิงกำลังหัวเราะอะไร เขายังคงตื่นตระหนกอยู่กับจินตนาการของตนเอง ชายหนุ่มยกนาฬิกาข้อมือแล้วเงยหน้า “แปดโมงสิบนาที หืม?”

เทียบกันแล้ว ฉินอี้เหิงดูใจเย็นเหลือเกิน

เจ้าตัวอึดใจเย็นให้ฉู้อี้ ก่อนจะลูบหัวอีกฝ่ายอย่างอ้อยอิ่ง

“ทันอยู่” ฉินอี้เหิงกล่าว “คุณไม่ต้องลงจากรถหรอก ผมกับสวีจิ้งจะเข้าไปเอง”

พอคิดว่าเวลาเหลือไม่เยอะเท่าไร ฉู้อี้ก็พยักหน้าตอบ “โอเคครับ”

ฉินอี้เหิงถามอีก “ผมไปทำงานนอกเมือง คุณต้องทำอะไรทุกวัน”

ฉู้อี้ “โทร.หาคุณ”

ฉันนี่เหิงพอใจมาก “อืม” จากนั้นก็เป็นฝ่ายพูดก่อน “พอถึงแล้ว ผมจะส่งข้อความหา”

ฉันนี่อารมณ์ดีขึ้นทันที “ครับ”

ในที่สุดฉันนี่เหิงก็ลงจากรถ สวีจิ้งที่เอาแต่จ้องนาฬิกาไม่ค่อยลอง

ฉันนี่เลื่อนหน้าต่างรถลงเพื่อบอกลาอีกฝ่าย ก่อนมองส่งเจ้าตัวเข้าสนามบิน รอจนฉันนี่เหิงเดินไปลับสายตาแล้ว เสี่ยวเงินถึงสตูดิโอ ขับออกจากสนามบินอย่างรู้งาน

“คุณฉู” หลังขึ้นทางด่วน เสี่ยวเงินก็ถามเขา “ให้ส่งคุณที่สตูดิโอเลยไหมครับ”

ชายหนุ่มพยักหน้า “ตามนั้นเลยครับ”

เสี่ยวเงินพูดต่อ “ประธานฉันสั่งไว้ว่าช่วงที่ท่านไม่อยู่เมือง A ผมจะกลายเป็นคนขับรถของคุณ ต่อจากนี้ถ้าคุณจะไปไหน ผมจะพาคุณไปทั้งหมดเลยครับ”

ฉันนี่ก็อยากปฏิเสธ แต่คิดได้ว่าในเมื่อไหนๆ ฉันนี่เหิงก็มอบหมายมาแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมรับละก็ อีกฝ่ายอาจจะไม่พอใจก็ได้

มีคนขับรถก็ไม่แยอะไร ฉันนี่จึงตอบรับ “ได้ครับ ฝากคุณแล้ว”

เสี่ยวเงินยิ้ม “คุณฉูเกรงใจเกินไปแล้ว”

คนขับรถเสี่ยวเงินไม่เพียงแต่จะไปส่งฉันนี่ที่สตูดิโอเท่านั้น ยังขับรถของฉู้อีกกลับบ้านให้ด้วย

ฉันนี่คิดทันที *มีคนขับรถที่ดีจังน้ำ*

ช่วงเช้านี้ฉันนี่ทำอะไรไปตั้งมากมาย ทว่ายังมาถึงสตูดิโอได้ก่อนเวลาเก้าโมงเช้า

จู่ๆ บอสที่มักซีก็เฝ้ามองตัวเป็นชนในหน้าหนาวก็โผล่มาแต่เช้า ทำเอาหงทรวงกับเสี่ยวจ่านตื่นตกใจ นึกว่าฉันนี่จู่ๆ ก็นี่ก็อยากมาสู่มตรวจงาน

พอฉันนี่บอกว่าไม่ใช่ หงทรวงที่หัวไวก็คิดออกทันที เธอถาม “ลูกพี่วันนี้สามัคคีไม่ได้ไปทำงานนอกเมืองอีกแล้วใช่ไหมคะ”

บอสหนุ่มเล็กคิ้ว “เธอรู้ได้ไง”

หงทรวงหัวเราะ ทำสีหน้าท่าทางว่าต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ “คราวก่อน

ลูกพี่มาสตูดิโอเร็วเพราะว่าคุณสามีออกไปทำงานนี่นา ถ้าคุณสามีอยู่บ้าน ลูกพี่ไม่เคยมาเข้าขนาดนี้หรอก”

เสี่ยวจ่านพลันหัวเราะแล้วตอบทสนทนา “ทรงทรง พอเธอพูดจึ้อย่างกับลูกพี่กับคุณสามีทำอะไรกันที่บ้านตั้งแต่เช้าเนอะ”

“อ้าย ๆ ๆ” ทรงทรงปิดหน้าไว้ “ฉันไม่ได้หมายความว่าฉันล็กน้อย”
จู่จี้ “...”

เดาแม่นไปหน่อยนะ

พอคุยกันอย่างนี้ จู่จี้ก็นึกถึงความหวาดหวั่นที่เกิดจากแม่สามีเมื่อเข้าเขาไม่พูดอะไรอีก จู่จี้เพียงบอกว่าตั้งใจทำงานดี ๆ ก่อนเดินเข้าห้องทำงานของตัวเองไป

เวลาเก้าโมงสามสิบสี่นาที จู่จี้ก็ได้รับข้อความวีแชตจากฉินอี่เหิง

ฉินอี่เหิง : [ขึ้นเครื่องแล้ว]

ในใจจู่จี้พลันเกิดความรู้สึกว่าฉินอี่เหิงเติบโตขึ้นแล้วสินะ ตอนนี้นักดกำลังจะออกเดินทางยังมารายงานเขาเลย

จู่จี้ : [โอเคครับ]

ชายหนุ่มนี้กว่าบทสนทนาจะจบลงแต่เพียงเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าฉินอี่เหิงจะส่งข้อความกลับมาอีก

ฉินอี่เหิง : [ภาพพื้นหลังแชตของผมคืออะไรนะ]

ฉินอี่เหิง : [ทำขึ้นให้ผมโดยเฉพาะเธอ]

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ไม่คิดว่าประธานฉินที่มีงานยุ่งมากมายจะยังติดใจเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ จู่จี้จึงได้แต่ตอบกลับไป

จู๋อ๋ : [ใช่แล้วครับ]

จู๋อ๋ย้ายไปอีก : [ของคุณต่างจากคนอื่น]

คงเพราะรู้สึกว่าคุณกำลังพูดคำหวานใส่ฉันนี่เหิง หลังจู๋อ๋ส่งประโยคนั้นไป มือเขาก็ซาหืน พร้อมตั้งตารอว่าฉันนี่เหิงจะตอบกลับมาอย่างไร

อีกฝ่ายกำลังพิมพ์...

จากนั้น...

ฉันนี่เหิง : [ผมรู้ว่าของผมต่างจากคนอื่น]

ฉันนี่เหิง : [ผมเคยเห็นของจ้าวซินแล้ว]

ฉันนี่เหิง : [ของเขาต่างจากของผม]

จู๋อ๋ปล้นถูกกระชากออกจากความโรแมนติกที่ตัวเองจินตนาการ
ไม่สิพี่ชาย กระผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นสักหน่อย

จู๋อ๋ได้แต่ตอบไปว่า : [ใช่ครับ]

ฉันนี่เหิง : [ส่งให้ผมหน่อย]

ฉันนี่เหิง : [ผมก็จะตั้งพื้นหลังของคุณเป็นอันนี้เหมือนกัน]

ฉันนี่เหิงนี่แสดงสปิริตที่จะเลียนแบบจู๋อ๋ได้อย่างไรที่ติเลินนะ

อย่างอื่นเขาก็ได้หมดอยู่หรอก แต่รูปนี้มัน...

จู๋อ๋กดเข้าอัลบั้ม นั่งพิจารณาหน้าอย่างตั้งอกตั้งใจ ก็รู้สึกว่ายังไม่ไหว

อยู่ดี

ดังนั้นเขาจึงใช้เวลานิดหน่อยเพื่อตัดภาพมุมขว้างออก ก่อนเติมภาพพื้นหลังใหม่ แล้วส่งไปให้ฉันนี่เหิง

ขณะที่จู๋อ๋มั่นใจว่าไม่มีอะไรผิดพลาดแล้วนั้น จู๋ ๆ ฝั่งฉันนี่เหิงก็ส่งข้อความมาอีกที

ฉนอ้เหิง : [คุณจำได้ไหมว่าผมเกลียดอะไรที่สุด]

ฉนอ้เหิงเกลียดการโกหกหลอกลวงที่สุด
ชายหนุ่มลอบก๊นน้ำลาย ในใจร้องว่าแ่แล้ว

ฉนอ้เหิงส่งข้อความมาหาอีก : [ภาพของคุณมีตัวหนังสืออยู่ด้วย]

ฉนอ้เหิง : [คุณหลอกผมเธอ]

ฉอู้รู้สึกเย็นวาบไปถึงขั้วหัวใจ เขาริบบิมพ์ตอบ

ฉอู้ : [ไม่ใช่ฯ]

ฉอู้ : [ขอโทษฯ]

ฉอู้ : [ผมไม่ได้ตั้งใจนะ]

มือทั้งสองข้างของฉอู้กำเข้าหากันแน่น เขากัดฟันส่งภาพต้นฉบับไปให้
ยังไม่ทันได้ร้องไห้ก็ต้องอธิบายกับฉนอ้เหิงก่อน

ฉอู้ : [เพราะตัวหนังสือพวกนี้ ผมเลยจินตนาการน่ะครับ]

พอส่งไปแล้ว เขาก็โยนโทรศัพท์มือถือเอาไว้บนโต๊ะ ห่อเหี่ยวไปทั้งตัว
ทันที

ฉนอ้เหิงนี่เป็นปีศาจร้ายมาจากไหนกัน ทำไมเขาต้องเผชิญหน้ากับอะไร
พวกนี้ด้วย

ผ่านไปไม่นานนักโทรศัพท์มือถือก็ส่งเสียงแจ้งเตือน เป็นข้อความจาก
ฉนอ้เหิง

ฉนอ้เหิง : [หัวครีเอตมาก]

ฉนอ้เหิง : [แต่ให้ผมใช้ภาพนี้เป็นพื้นหลังก็คงไม่เหมาะเท่าไร]

ฝ่ายตรงข้ามจริงจังมาเลย จนฉันไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

ฉัน : [คุณเอาภาพที่ไม่มีตัวหนังสือไปเป็นพื้นหลังก็ได้ครับ]

ฉัน : [มองดูแล้วก็เหมือนกันนั่นแหละ]

ฉันหิ่ง : [ไม่เอา]

ฉันหิ่ง : [คุณทำให้ผมภาพหนึ่งสิ]

งูๆ ฉันหิ่งก็กลายเป็นลูกค้ำ ฉันดำเนินการไปตามขั้นตอนด้วยความ
เคยชิน

ฉัน : [จะให้เขียนตัวหนังสือว่าอะไรบ้างครับ]

ฉัน : [เอาภาพพื้นหลังแบบเดียวกันใหม่]

ฉัน : [แล้วตำแหน่งตัวหนังสือล่ะ]

ฉันหิ่ง : [พื้นหลังแบบเดียวกัน ตำแหน่งก็แบบเดียวกัน]

ฉันหิ่ง : [รูปภาพ]

ฉันหิ่ง : [ตัวหนังสือพวกนี้]

ชายหนุ่มเปิดรูปที่อีกฝ่ายส่งมา สิ่งที่ฉันหิ่งส่งมาคือกระดาษที่ฉัน
กรอกข้อมูลความชอบ

ไม่คิดเลยว่าฉันหิ่งจะแอบถ่ายเก็บไว้ด้วย

ฉัน : [เอาตัวหนังสือทั้งหมดนี้เลยไหมครับ]

ฉัน : [แต่จะเยอะไปหน่อยนะครับ]

ฉันหิ่ง : [ไม่ต้อง]

ฉันหิ่ง : [รูปภาพ]

ฉันหิ่ง : [เอาแค่ก่อนนี้]

เลียนแบบได้อย่างสมบูรณ์แบบจริง ๆ ด้วย ภาพนี้ของฉู้อี้ตัดเหลือ
เพียงแค่ความชอบของฉินอี้เหิงบรรทัดเดียว ส่วนภาพต่อมาฉินอี้เหิงก็วง
ความชอบของเขาออกมาหนึ่งบรรทัดเช่นเดียวกัน

จากความชอบทั้งหมดของฉู้อี้นั่น ฉินอี้เหิงวงบรรทัดแรกไว้

[ชอบของหวาน]

ฉู้อี้ : [รับทราบครับ]

ฉู้อี้ : [น่าจะเสร็จภายในสิบนาที]

ฉินอี้เหิง : [ต้องปิดเครื่องแล้ว]

ฉู้อี้ : [ตอนลงเครื่องคุณคงได้เห็น]

ฉินอี้เหิง : [โอเค]

ฉินอี้เหิง : [เท่าไร?]

พอชายหนุ่มเห็นประโยชน์สุดท้ายของฉินอี้เหิงก็ขำจนล้าลัก
เป็นลูกค้ำจริง ๆ เหรอเนี่ย

ฉู้อี้ : [ไม่ต้องหรอกครับ]

ฉินอี้เหิง : [ต้องสิ]

ฉู้อี้ครุ่นคิด ไม่เถียงกับฉินอี้เหิงดีกว่า แล้วพิมพ์ตัวเลขไปส่ง ๆ

ฉู้อี้ : [ยี่สิบ]

ฉินอี้เหิง : [ถูกเกินไปแล้ว]

พอฉินอี้เหิงส่งประโยชน์นี้มา ก็โอนมาให้ฉู้อี้สองพันหยวนทันที
ฉู้อี้ตื่นตะลึง ยี่สิบถูกไปนิด แต่ก็ไม่แพงถึงสองพันหรอกนะ
ขณะที่ลั้งเล ฉินอี้เหิงก็ส่งข้อความมาอีก

ฉินอี่เหิง : [กตรับลิ]

ฉูอี่รีบกดรับทันที

ฉินอี่เหิง : [เด็กดี]

ฉินอี่เหิง : [ไว้ติดต่อกันหลังเครื่องลงนะ]

ฉูอี่ : [โอเคครับ]

หลังจบประโยคนี้ ฉินอี่เหิงก็ไม่ได้ส่งข้อความมาอีก น่าจะเปิดโหมดเครื่องบินแล้วเรียบร้อย

ชายหนุ่มจิบน้ำหนึ่งอีก จากนั้นก็ลากภาพนั้นของฉินอี่เหิงเข้าคอมพิวเตอร์ ทว่าเรื่องนี้กลับไม่ง่ายอย่างที่คิด ภาพนี้ฉินอี่เหิงน่าจะถ่ายโดยเปิดแค้โคมไฟในห้องทำงาน แสงจึงน้อยเกินไป แถมยังไม่ตั้งใจถ่ายอีก คงจะคิดแค่ว่าถ่ายให้พออ่านตัวหนังสือได้เท่านั้นละมั้ง แถมยังถ่ายที่ทั้งแผ่น ฉะนั้นพอขยายภาพแล้วตัดออกมา ตัวหนังสือที่เขียนเอาไว้จึงเบลออกมา

สิบนาทที่ฉูอี่บอกไว้จึงไม่ใช่แค่สิบนาทึ แต่ตัดตัวหนังสือพวกนี้ก็กินเวลาไปไม่น้อย

สุดท้ายเขาถึงขั้นอยากเขียนใหม่อีกรอบด้วยซ้ำ จะได้ตัดเรื่องยุ่งยากออกไปซะ

ทว่าเขาไม่ได้ทำเช่นนั้น เจ้าตัวยังทำงานของเก่าแก่ฉินจนเสร็จอย่างอดทน

หลังจากเช็คว่าไม่มีปัญหาแล้ว เขาก็ส่งไปให้ฉินอี่เหิง

ฉินอี่เหิงยังอยู่บนเครื่องบิน ฉูอี่จึงเปิดหน้าเว็บไซต์ค้นหาไฟล์ตึบินของอีกฝ่าย น่าจะเกือบสี่สิบนาทึถึงจะถึงเมือง W

เขาปิดหน้าเว็บไซต์ แล้วเริ่มทำงานของตัวเองต่อ

วันนี้มีงานเพียงน้อยนิดอย่างหาได้ยาก ฉะนั้นก่อนที่ฉินอี่เหิงจะถึงจุดหมายปลายทาง ฉูอี่ก็จัดการงานของลูกค้ำที่ปักหมุดอยู่ด้านบนสุดเสร็จแล้ว

จากนั้นเขาก็ย่อหน้าต่างโปรแกรม รินน้ำให้ตัวเองหนึ่งแก้ว ก่อนจ้อง

คำว่า ‘ฝันดีสามีเด็ก’ บนหน้าจอพลางรอยยิ้มขอความตอบกลับจากฉินอี่เหิง
ไปด้วย

ประมาณสิบเอ็ดนาฬิกา พอ ๆ กับเวลาที่หน้าเว็บไซต์แจ้งไว้ ฉินอี่เหิง
ก็ส่งข้อความมาหาเขา

ฉินอี่เหิง : [ผมถึงแล้ว]

ฉินอี่เหิง : [ได้รับภาพแล้วด้วย]

ฉินอี่เหิง : [ไม่เลวเลย]

เป็นการตอบกลับที่เหมือนเป็นลูกคำเอามาก ๆ จนฉู้อี้เกือบจะตอบกลับ
ไปแล้วว่า ‘ขอบคุณครับ’

มาจนถึงขนาดนี้แล้ว ฉู้อี้ก็ขึ้นได้ว่าเมื่อครูยังไม่ทันได้สานสัมพันธ์
เพื่อความรักข้างเดียวของตัวเองเลย ดังนั้นเขาจึงส่งข้อความไปหาฉินอี่เหิงต่อ

ฉู้อี้ : [ทำไมคุณถึงแคบมาแค่ประโยคที่ผมบอกว่าชอบของหวานล่ะ]

ฉู้อี้ : [คุณชอบที่ผมชอบของหวานหรือครับ]

ฉินอี่เหิง : [ชอบอยู่นะ]

ฉู้อี้ยังคงไม่หยุด : [ทำไมล่ะ]

ฉินอี่เหิง : [ไม่รู้สิ]

ฉินอี่เหิง : [ก็แค่ชอบ]

ฉู้อี้ดีใจอยู่คนเดียว

ทางนี้กำลังคิดว่าจะจีบต่ออย่างไรดี ทางฉินอี่เหิงก็ส่งข้อความมาหา

ฉินอี่เหิง : [ถ้าความหมายเป็นไปตามนี้]

ฉินอี่เหิง : [คุณแคบความชอบข้อนั้นของผมมา]

ฉินอี่เหิง : [งั้นคุณก็ชอบทำรักกับผมเหมือนกันล่ะสิ]

น้ำที่จู่ก็ยังไม่ทันได้กลืนลงคอพุ่งพรวดออกจากปากทันที
เขารีบดึงกระดาษทิชชูมาเช็ดน้ำบนโต๊ะให้แห้ง
จากนั้นก็ตอบฉันอีเหิงกลับไปแบบงกๆ เงินๆ

จู่จู่ : [ครับ]

พอส่งข้อความนี้ไปไม่นานนัก ฉันอีเหิงก็ตอบกลับมาอีก

ฉันอีเหิง : [ชอบแล้วทำไมไม่เขียนลงไปด้วยล่ะ]



เป็นคู่อื่นี่มันยากจริงๆ คนอย่างฉินอี่เหิงจีบยากจีบเย็นไม่พอ ยังชอบทำให้
เขาเงินอยู่บ่อยๆ อีก

“ชอบแล้วทำไมไม่เขียนลงไปด้วยล่ะ”

ไม่ใช่ทุกคนจะพูดออกมาตรงๆ ได้เหมือนพี่ชายนะครั้บ
ฉู้อี่ครุ่นคิดอยู่นาน ก็ได้แต่ตอบอย่างซื่อสัตย์ไปว่า

ฉู้อี่ : [ผมเขินอะ]

ครูเดียวฉินอี่เหิงก็ตอบกลับมา

ฉินอี่เหิง : [เข้าใจแล้ว]

ฉู้อี่เกือบจะถูกฉินอี่เหิงเล่นตลกอีกแล้ว

เซลล์ประสาทของเขาแปรปรวนเพราะอีกฝ่ายตั้งแต่มื้อกลางวันแสบๆ
ชายหนุ่มรอสักพัก พอเห็นว่าฉินอี่เหิงไม่ตอบอะไรกลับมาอีก เขาก็วาง
โทรศัพท์ไว้ด้านข้างแล้วเริ่มทำงาน

ทางด้านฉินอี่เหิงก็กำลังถือโทรศัพท์รอข้อความตอบกลับจากฉู้อี้เหมือกัน

รอไปรอมากกลับมีสายหนึ่งโทรเข้ามาแทน

ฉินอี่เหิงมองตัวอักษร ‘จ้าวซิ่น’ ที่กะพริบอยู่บนหน้าจอ เขานึกสงสัย
อยู่หลายวินาทีถึงกดรับสาย

“พี!” จ้าวซิ่นเรียกก่อนถึงถาม “คุณป้าบอกว่าพี่มาเมือง W เหมือ
ใช่เปล่า ใช่ไหม”

ฉินอี่เหิง “อืม”

จ้าวซิ่นดีใจ “พี ผมก็อยู่เมือง W เหมือนกัน พี่จะมาอยู่นาน
แค่วันละ ช่วงนี้ผมว่างมาก ผมไปหาพี่ดีปะ พวกเขาไม่ได้เจอกันตั้งนาน
แล้วนะ”

ฉินอี่เหิงครุ่นคิด “ดูก่อน”

คงเพราะรู้จักฉินอี่เหิงดี รวมถึงรู้ว่าตนเองไม่สำคัญเท่าไร ฉินอี่เหิง
คงไม่จัดการเวลาให้เขาเร็วขนาดนั้น จ้าวซิ่นร้องอุทานออกมาหนึ่งคำ “อย่า
ดูก่อนเลย พี่ดูไปดูมาก็คงถึงเวลากลับแล้ว เอาจี๊ดกว่า เลือกว่าวันดีก็สู้วันที่
เหมาะสมไม่ได้หรอก วันนั้นแหละ วันนั้นพี่ว่างเมื่อไหร่ละ”

ฉินอี่เหิงตอบ “เดี๋ยวต้องคุยโปรเจกต์กับทางผู้ร่วมลงทุน”

จ้าวซิ่น “คุยตอนนี้เลยเหอ”

ฉินอี่เหิง “ตอนนี้”

จ้าวซิ่น “คุยกันนานแค่วันละ”

ฉินอี่เหิง “ไม่รู้”

ปลายสายครุ่นคิดพลางคำนวณ “พี่คุยตั้งแต่มื่อกลางวันจนตลอด
ทั้งบ่ายก็น่าจะพอแล้วมั้ง”

เขาตอบ “ไม่แน่ใจเหมือนกัน”

จ้าวซิ่นดีใจไม่หยุด “พอแหละน่า เริ่มโปรเจกต์นี่จะต้องคุยนาน
เท่าไรเชียว ไม่แน่อาจจะจบตั้งแต่บ่ายสามบ่ายสี่ก็ได้ พอถึงตอนนั้นแล้ว
โทรหาผมด้วยนะ” อีกฝ่ายกลัวจะถูกปฏิเสธจึงพูดย้ำ “พี พวกเราไม่ได้
เจอกันนานมาก ๆ แล้วนะ นานมากจริง ๆ เจอกันครั้งก่อนก็น่าจะตอน
ตรุษจีนมั้ง เกือบหนึ่งปีแล้วนะพี่ นานชะมัด”

ฉินอี่เหิงคิดไปคิดมาก็ยอมแต่โดยดี “ได้ ไว้ถึงตอนนั้นจะติดต่อไป”
 ปลายสายยังคงไม่ยอมแพ้ “ตอนกลางคืนละ ตอนกลางคืนที่มีธุระ
 ไหม”

ฉินอี่เหิง “ตอนกลางคืนไม่มี”

จ้าวซิ่น “ดีจังเลยพี่ ตอนกลางคืนผมก็ไม่มีธุระเหมือนกัน พี่พักอยู่
 โรงแรมไหน ผมจะไปพักโรงแรมนั้นด้วย ตอนกลางคืนพวกเราสองพี่น้อง
 มาตีกันหน่อยไหม แล้วก็นอนดึกหน่อย”

ฉินอี่เหิงปฏิเสธทันที “ไม่ได้”

จ้าวซิ่น “ทำไมอะ”

ฉินอี่เหิง “ก่อนนอนฉันต้องโทร.คุยกับจู่อี่”

จ้าวซิ่น “...”

จ้าวซิ่น “...”

จ้าวซิ่น “...”

ญาติพี่น้องสวดคำหยาบคายเบาๆ จากนั้นไม่นานก็แยมยิ้มอีกครั้ง
 “พี่ก็โทร.ของพี่ไปสิ โทร.เสร็จพวกเราค่อยต่อกันไป จะโทร.คุยกันนาน
 ลักเท่าไรเชียว”

คำว่าโทร.คุยกันนานลักเท่าไรนั้นฉินอี่เหิงได้พอดี

เขากับจู่อี่โทร.คุยกันไม่นานจริงๆ นั้นแหละ

แต่ฉินอี่เหิงก็ไม่ได้ตอบตกลง “ไว้ค่อยว่ากันตอนกลางคืนแล้วกัน”

จ้าวซิ่นแสร้งทำเป็นว่าฉินอี่เหิงตอบตกลงแล้ว “ได้ งั้นเดี๋ยวตอนเย็น
 ผมค่อยโทร.หา พี่ไปยุ่งต่อเหอะ ผากหักหายพี่สะใจด้วย”

จ้าวซิ่นน่าจะเป็นคนร่าเริงและติดคนที่สุดในหมู่ญาติพี่น้องของฉินอี่เหิง
 แล้ว การติดคนของอีกฝ่ายไม่ได้หมายถึงติดตลอดเวลา แต่หมายถึงว่า
 ขอแค่ปรากฏตัวใกล้เจ้าตัว เขาจะอยากพบคุณ คุยกับคุณ อยู่ข้างๆ คุณให้ได้
 ไม่ใช่แค่กับฉินอี่เหิง แต่กับญาติพี่น้องทั้งหมดจ้าวซิ่นก็ปฏิบัติ
 แบบเดียวกัน

ทว่าในครอบครัวจ้าวซิ่นจะนับถือและชื่นชอบพี่ชายอย่างฉินอี่เหิง
 มากที่สุด เพียงแต่ชอบก็อยู่ส่วนชอบ กลัวก็อยู่ส่วนกลัวจริงๆ นั้นแหละ

ฉินอ๋อเหิงไม่ได้เป็นพวกเก็บตัวจนอยู่คนเดียวขนาดนั้น เขาแค่ไม่ค่อยชอบเป็นฝ่ายพูดก่อน แต่พอมีญาติที่ค่อนข้างสนิทหน่อยเป็นคนขออนัด หากประเมินแล้วว่ามีเวลา เขามักจะตอบตกลง

ฉินอ๋อเหิงถึงพูดเรื่องที่จะพบอีกฝ่ายออกมา พร้อมบอกให้สวีจิ้งไม่ต้องเพิ่มนัดหมายธุรกิจหลังงานตอนบ่าย

เป็นไปตามที่จ้าวซินคาดไว้ หลังคุยกับทางผู้ร่วมทุนครั้งแรกจบแล้ว ออกจากตึก ก็เพิ่งเป็นเวลาบ่ายสามโมงยี่สิบนาทีเท่านั้น

พอขึ้นรถแล้ว ฉินอ๋อเหิงก็ได้รับข้อความวิเศษจากจ้าวซิน

จ้าวซิน : [พี่ชาย]

จ้าวซิน : [พี่ชายอ๋อเหิงของผม]

จ้าวซิน : [เสร็จหรือยัง]

ฉินอ๋อเหิงรังเกียจวิธีเรียกแบบนี้ เขาปิดวีแชตแล้วโทร.ออกทันที อีกฝ่ายรับสายอย่างรวดเร็วและเป็นฝ่ายพูดก่อน “เสร็จแล้วเหอพี่”

ฉินอ๋อเหิง “อืม”

จ้าวซิน “พี่มาหาผมแล้วกัน”

ฉินอ๋อเหิงถาม “ที่ไหน”

จ้าวซิน “ลานโบว์ลิ่ง มาเล่นกันไหม”

ฉินอ๋อเหิง “ได้”

ปลายสายตืออกดีใจ “ผมจะส่งโลเกชั่นไปให้นะ”

หลังวางสาย จ้าวซินก็ส่งโลเกชั่นมาให้ทันที จากนั้นฉินอ๋อเหิงจึงส่งต่อไปให้สวีจิ้ง

“ส่งผมไปถึงที่นั่นก็ไม่มีอะไรแล้ว คุณไปใช้เวลาของตัวเองเถอะ”

ฉินอ๋อเหิงบอก

สวีจิ้งพยักหน้า “ครับ ประธานฉินมีอะไรก็โทร.หาผมได้”

ตอนแรกก็ไม่มีอะไรหรอก พอสวีจิ้งพูดขึ้นเท่านั้นแหละ ฉินอ๋อเหิงก็ มีอะไรทันที

ฉินอ้เหิง “คุณช่วยผมคิดหน่อยว่ารอบนี้จะเอาอะไรกลับไปเป็นของขวัญให้ฉู้อี้ดี”

ลี่จิ้งพยักหน้า “รับทราบครับ”

ผู้ช่วยหนุ่มครุ่นคิดแล้วเลือกพูด “ประธานฉิน ถ้าคุณมีไอเดียละก็เอาของขวัญที่คุณตัดลินใจซื้อเองไปให้คุณฉู่จะดีกว่านะครับ”

ฉินอ้เหิงคิดตามแล้วพยักหน้า “ได้ ผมจัดการเอง”

จ้าวซินรออยู่ชั้นล่างของตึกอย่างกระตือรือร้น ทันทีที่รถของฉินอ้เหิงมาถึง เขาก็พุ่งตัวเข้าไปหาเร็วยิ่งกว่าพนักงานเปิดประตูรถอีก

“พี่ๆ” จ้าวซินเปิดประตูให้พร้อมโบหน้าเป็นอันยิ้ม “ไม่ได้เจอกันตั้งนานเลยพี่ ไม่คิดเลยว่าก่อนตรุษจีนจะได้เจอพี่ที่นี่”

ฉินอ้เหิงเพียงส่งเสียงอึมขานรับ ก่อนจะลงจากรถเงียบๆ

จ้าวซิน “พี่จะอยู่เมือง W นานแค่ไหนอะ”

ฉินอ้เหิง “เจ็ดวัน”

จ้าวซิน “ได้ เดียวพี่ส่งที่อยู่โรงแรมให้ผมแล้วกัน ผมจะไปพักที่เดียวกัน”

เขาไม่ค่อยเห็นด้วยนัก “ฉันมีงานทุกวัน นายอย่ามาทวนฉันสิ”

จ้าวซิน “ไม่ทวนหรอกน่า ผมไม่รบกวานพี่หรอก ก็แค่อยากอยู่ใกล้พี่หน่อย” ราวกับกลัวว่าฉินอ้เหิงจะไม่ตอบตกลง จ้าวซินจึงพูดเสริม “ผมมาอยู่เมือง W ได้สักพักแล้ว ยุ่งยากชะมัด โปรเจกต์ในมือก็เอาไม่อยู่สักที อีกฝ่ายเอาแต่ถ่วงเวลาอยู่นั่นละ ไม่รู้ว่าพวกเขาจะแจ้งกลับมาตอนไหน ผมเลยยังกลับไปไม่ได้เนี่ย” จ้าวซินส่งยิ้มให้ฉินอ้เหิง “พี่มาก็ดีเลย ช่วยชี้แนะผมสักหน่อยสิ”

ฉินอ้เหิง “ฉันไม่รู้เรื่อง”

ญาติผู้น้องยิ้มกว้าง เขาคิดไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ “ไม่ต้องพูดอะไรก็ได้ แค่อยู่เป็นเพื่อนผมก็พอ ผมเหงามากเลยอะ”

ฉินอ้เหิง “ฉันไม่ว่าง”

จ้าวซินยอมถอยหนึ่งก้าว “พี่ไม่ต้องว่างก็ได้ ขอแค่ผมรู้ว่าพี่อยู่ที่เดียวกันกับผมก็พอ”

ฉินอี่เหิงเผยสีหน้ารังเกียจ “อย่าพูดจาแบบนี้กับฉัน”

อีกฝ่ายยิ้มแผล่ “ทำไมอะ”

ฉินอี่เหิง “ฟังไม่ชินหู”

ในเมื่อฉินอี่เหิงไม่ได้คัดค้าน จ้าวซิ่นก็คิดเอาเองว่าอีกฝ่ายคงอนุญาตให้พักอยู่โรงแรมเดียวกันแล้ว

ญาติผู้หนึ่งตั้งใจจริงๆ ที่ได้เจอฉินอี่เหิง ตลอดทางจึงเอาแต่จ้อไม่หยุด พูดเรื่องงานจบก็พูดเรื่องครอบครัว เล่าเรื่องครอบครัวจบก็เล่าเรื่องที่ประสบเมื่อเร็วๆ นี้ พอเรื่องที่เจอเมื่อไม่นานมานี้จบ ก็เริ่มลากยาวไปถึงเรื่องสมัยเด็ก

แรกเริ่มฉินอี่เหิงยังตอบรับอยู่บ้าง หลังๆ เขาคงจะเปิดปากพูด จึงปล่อยให้จ้าวซิ่นพาล่ามต่อไป ส่วนเขาเป็นผู้ฟังก็พอ

เมื่อมาถึงภายในลิฟต์ หัวข้อสนทนาของจ้าวซิ่นพลันเบี่ยงไปที่การแต่งงานของฉินอี่เหิง

“ทำไมพี่ถึงแต่งงานเงียบๆ แบบนี้อะ ถ้าพี่ไม่ลงโมเมนต์ ทุกคนคงไม่รู้” เจ้าตัวถาม “คงไม่ได้คิดจะไม่จัดกระทั่งงานแต่งหรอกมั้ง”

ฉินอี่เหิงส่ายหน้า “จัดปีหน้า”

“ฉันผมจะตั้งตารอเลย” จ้าวซิ่นกั้นประตูลิฟต์ให้ฉินอี่เหิงออกไปก่อน “จะไปแล้ว ผมยังไม่เคยเจอคุณคนที่บ้านของพี่เลย ตอนนั้นเพื่อนผมเป็นคนแนะนำให้ร่วมงานกับเขา พวกเราเคยคุยกันผ่านวีแชตอย่างเดียวเอง เป็นดีไซเนอร์ที่ค่อนข้างใจเย็นเลยละ ผมต้องการอะไร เขาก็ทำได้ทั้งหมด เป็นคนดีมากๆเลย”

ฉินอี่เหิงค่อยๆ ยิ้มเมื่อได้ยินเช่นนั้น มิหนำซ้ำยังมีท่าที่ภูมิใจอีกด้วย “เขาขอดเยี่ยมมาตลอดอยู่แล้ว”

จ้าวซิ่นพยักหน้าเห็นด้วย “ขอดเยี่ยมทีเดียว สตูดิโอที่ผมเคยร่วมงานด้วยต่างทำเอาผมอารมณ์เสียไปหมด มีแค่ดีไซเนอร์รุ่นที่ดีที่สุดแล้ว”

พอจ้าวซิ่นเอ่ยปากชม ฉินอี่เหิงก็ทวนนึกถึงคำว่า “พี่ชายตัวน้อย” ที่ละลานตาเต็มหน้าจอไปหมด

เขาหันไปมองจ้าวซิ่น “เปลี่ยนวิธีเรียกรึยัง”

จ้าวซิ่นพยักหน้า “เปลี่ยนแล้วๆ เรียกพี่สะใภ้”

คราวนี้ฉินอ๋อเหิงถึงพอใจ

พวกเขาคุยกันตลอดทางจนมาถึงภายในลานโบว์ลิง จ้าวซินนำทางฉินอ๋อเหิงไปฝั่งที่ตัวเองเล่นเมื่อครู

“พี่จะตีอะไรไหม” จ้าวซินถาม

ฉินอ๋อเหิง “น้ำเปล่า”

“ได้” เขาเรียกให้พนักงานมาเสิร์ฟน้ำ พร้อมสั่งชาอีกหนึ่งกา

“เล่นไหม” จ้าวซินถามญาติผู้พี่

ฉินอ๋อเหิงที่นั่งอยู่บนโซฟาสายหน้า “นายเล่นเถอะ ฉันขอนั่งสักพักแล้วกัน”

จ้าวซิน “เหนื่อยเหรอ”

ฉินอ๋อเหิง “อือ”

ไม่ใช่แค่เหนื่อยเท่านั้น แต่เพราะเมื่อครูพูดถึงคู่อี้ ในสมองของเขาดอนนี้เลยมีแต่คู่อี้เต็มไปหมด

ไม่อยากจะขยับตัวเลย อยากเจอคู่อี้จัง

จ้าวซินไม่ฝืนบังคับ เขาหยิบโบว์ลิงลูกหนึ่งแล้วโยนออกไป ทว่าเทคนิคไม่ดีเท่าไร พินจึงล้มแค่ครั้งเดียว เขาเล่นได้สักพักแล้ว ตอนแรกยังนึกว่าฉินอ๋อเหิงจะเล่นด้วย จะได้สนุกขึ้นไปอีก แต่พอฉินอ๋อเหิงคร้านจะเล่น เขาก็ไม่ค่อยอยากเล่นแล้วเหมือนกัน

พอนึกได้ว่าพี่ชายบ้านตัวเองดูท่าจะสนใจแค่หัวข้อที่เกี่ยวกับคู่อี้ หลังจ้าวซินนั่งลงจึงเริ่มชวนคุยเรื่องคู่อี้ซะเลย

“พี่ พี่รู้จักกับพี่สะใภ้ได้ยังไงอะ รู้จักกับเขาหลังจ้างตีไชน่านเหมือนกันเหรอ”

ฉินอ๋อเหิงส่ายหน้า “เปล่า รู้จักกันที่บาร์”

จ้าวซินตะลึง นั่งหลังตรงทันที “พี่เนี่ยนะไปบาร์”

ฉินอ๋อเหิงยิ้มน้อยๆ “บังเอิญนะ”

จ้าวซิน “พี่ไปทำอะไรที่บาร์เหรอ”

ฉินอ๋อเหิงตอบ “เขาเรียกฉัน ฉันก็เลยตามเข้าไป”

จ้าวซินอยากจะจินตนาการถึงภาพนั้น เขาจึงอยากรู้อย่างยิ่งกว่าเดิม “ทำไม

แค่เขาเรียกพี่ พี่ก็ไปแล้วละ”

ฉินอี่เหิง “เพราะเขาหน้าตาดี”

จ้าวซิน “...”

ญาติผู้น้องชมนวดเรียวคิ้วเข้าหากัน

นี่กำลังได้กินอาหารสุนัขแล้วหรือเปล่าล่ะ

จ้าวซินกลับไปนั่งฟังโซฟาอีกครั้ง “จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้เรื่องหนึ่ง เดือนหน้า ผมจะจัดอีเวนต์ใหญ่ที่เมือง A ตอนแรกทางพาร์ตเนอร์ก็มีเสนอดีไซเนอร์ มาด้วย แต่พอรู้ว่าดีไซเนอร์คู่แข่งเป็นคนในครอบครัวแล้ว เดียวผมจะไปคุยกับ พวกเขาหน่อย ยกงานนี้ให้พี่สะใภ้ดีกว่า งานใหญ่อยู่เหมือนกัน” จ้าวซินว่าจบ ก็ถามฉินอี่เหิง “ได้ไหมพี่”

ตอนแรกเรื่องนี้ไม่มีความจำเป็นต้องถามฉินอี่เหิงหรอก แต่ในเมื่อ ฉินอี่เหิงอยู่ข้างกายแล้ว จ้าวซินจึงถามเขาพอเป็นพิธี

เขานึกว่าฉินอี่เหิงจะตอบตกลง คิดไม่ถึงว่าฉินอี่เหิงจะถามกลับว่า “เวลานายสั่งงานนี้มีชื่อเรียกห้องเยอะเสมอเลยใช่ไหม”

จ้าวซินลองนึกถึงการร่วมงานกันครั้งที่ผ่านๆ มา ก่อนจะหัวเราะ เสียงแห้ง “นิดหน่อยเองน่า” พูดจบกิริบเสริมทันที “แต่ถ้าเป็นพี่สะใภ้ ผมอาจจะยึดหยุ่นได้นิดหน่อย”

ฉินอี่เหิงมองเขานิ่งๆ “อย่าทำให้เขาลำบากเสีย”

จ้าวซิน “รู้แล้วๆ”

พนักงานนำน้ำเปล่ามาเสิร์ฟ ฉินอี่เหิงยกขึ้นจิบหนึ่งอีก ก่อนจะนึก ขึ้นได้ว่าเดือนหน้าบริษัทของตนก็มีการจัดอีเวนต์กลางแจ้งเช่นกัน เพียงแต่ เขาไม่ใช่คนดูแลรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของอีเวนต์แบบนี้มาก่อน จึงไม่เคย สนใจเรื่องภาพโปรโมตอะไรเทือกนั้น

ทว่าพอจ้าวซินพูดแบบนี้ เขาก็มีความคิดบางอย่าง

ฉินอี่เหิงวางแก้วน้ำ ก่อนยกโทรศัพท์มือถือโทร.หาสวีจิ่ง ถามสองสาม ประโยคว่าหาดีไซเนอร์สำหรับอีเวนต์เดือนหน้าได้หรือยัง

พอทางสวีจิ่งได้ยินฉินอี่เหิงถามแบบนี้ ก็รู้ทันทีว่าอีกฝ่ายมีความ ต้องการอย่างไร เขาให้คนเป็นเจ้านายรอสักพัก ก่อนจะโทร.ไปเช็ค

ไม่กี่นาทีผ่านไป สวีจิ้งก็ตอบว่ายังไม่ได้กำหนดตัวคนทำ
 “ประธานฉันคิดจะให้คุณดูรับงานนี้ใช้ไหมครับ” สวีจิ้งถาม
 ฉินอี่เหิงไม่ได้ตอบรับทันที “ผมขอลองถามเขาดูก่อน”
 สวีจิ้ง “ครับ เตียวผมบอกพวกเขาอีกที”

หลังวางสาย จ้าวซิ่นก็ชะโงกหน้าเข้ามา “พีก็คิดจะร่วมงานกับพีสะใภ้
 เหมือนกันหรือ”

ฉินอี่เหิง “อืม”

จู่ๆ จ้าวซิ่นก็นึกสนุก “พี ในเมื่อพวกเราต่างมีงานเดือนหน้าเหมือนกัน
 งั้นเรามาเล่นเกมกันหน่อยไหม”

ฉินอี่เหิง “เกมอะไร”

จ้าวซิ่น “คืออย่างนี้ มาพนันกัน ให้ผู้ช่วยของพีกับผู้ช่วยของผม
 เสนองานให้พีสะใภ้พร้อมกัน ถ้าพีสะใภ้รับงานของใครก่อน คนนั้นชนะ”

ฉินอี่เหิงหัวเราะเบาๆ “เอาสิ”

จ้าวซิ่นชะงักทันควัน พอเห็นท่าที่มั่นอกมั่นใจของฉินอี่เหิงก็นึกเสียใจ
 ทันที

ผมกำลังคิดอะไรอยู่นะ

เขาสองคนเป็นครอบครัวเดียวกัน ส่วนผมเป็นใครกัน

แต่พูดก็พูดออกไปแล้ว จ้าวซิ่นจึงทำเป็นหน้าหนาโทร.หาผู้ช่วยของ
 ตัวเองตามแผนเดิม

พอโทร.เสร็จจึงทำท่ากังวลว่าฉินอี่เหิงจะซีโก้งอีก “พีห้ามบอกเรื่องนี้
 กับพีสะใภ้เป็นการส่วนตัวนะ”

ฉินอี่เหิงไม่เห็นอีกฝ่ายเป็นคู่แข่งด้วยซ้ำ “ไม่อยู่แล้ว”

เมือง A เวลาสิบหกนาฬิกาสามสิบนาที มุมขวาล่างบนจอคอมพิวเตอร์ของจู่อี่
 ปล้นปรากฏแจ้งเตือนบอกว่ามีอีเมลเข้ามาสองฉบับ

เขาหยุดงานในมือแล้วกวาดตามองผ่านๆ หนึ่งหน จากนั้นก็เปิดกลุ่ม
 แชตของสตูดิโอเรียกเลี่ยวจ่านกับหรงหรงเข้ามาในห้องทำงาน

ไม่ถึงหนึ่งนาที เลี่ยวจ่านกับหรงหรงก็หัวสุมุดไต่กับปากกาเข้ามาด้วย

जूอื่เรียกให้พวกเขามายังโต๊ะทำงาน ก่อนจะเปิดอีเมลทั้งสองฉบับให้ดู

“งานหนึ่งเป็นอีเวนต์กลางแจ้งของบริษัทเพยอวัน อีกงานเป็นกิจกรรมโปรโมตของบริษัทเคอชวีน ทั้งสองงานต่างจัดเดือนหน้า ฝ่ายนั้นบอกมาแล้วว่าหากร่วมงานกัน พวกเราต้องรับผิดชอบภาพโปรโมตกับภาพที่ใช้ในงานตลอดตั้งแต่ต้นจนจบ”

หรงหรงกับเลี้ยวจ่านพยักหน้าพร้อมกัน

जूอื่พูดต่อ “ถ้ารับแล้ว พวกเราต้องทำกันทั้งสามคน ฉันคนเดียวทำไม่ทันแน่”

หรงหรงถาม “ลูกพี่จะรับไหมคะ”

บอสหนุ่มลูปดาง “ฉันกำลังพิจารณาอยู่”

เลี้ยวจ่าน “รับทั้งสองงานเลยก็ได้ลูกพี่ พอถึงตอนนั้นพวกเราค่อยแบ่งเวลากัน โอกาสที่จะได้ร่วมงานกับบริษัทใหญ่ๆ มีไม่เยอะนี่นา เพยอวันเลยนะ ถ้าพวกเราแสดงผลงานได้ดีละก็ อาจจะได้ร่วมงานกันระยะยาวก็ได้”

หรงหรงพยักหน้า “ใช่แล้ว พอถึงตอนนั้นพวกเราทำด้วยกันทั้งสามคน น่าจะทำเสร็จทันนะคะ”

जूอื่ส่ายหน้า “ประเด็นไม่ได้อยู่ตรงนั้นนะสิ”

เลี้ยวจ่านกับหรงหรงเผยสีหน้างุนงง

ชายหนุ่มซีไปทางคอมพิวเตอร์ “เคอชวีนเป็นบริษัทของคุณจ้า”

เลี้ยวจ่านกับหรงหรง “อ้อ~”

जूอื่พูดอีก “ส่วนเพยอวันเป็นบริษัทของสามี่ฉัน”

เลี้ยวจ่านกับหรงหรง “อ๊ะ!”

หญิงสาวยิ้ม “คนในครอบครัวทั้งนั้นเลย ลูกพี่กำลังสนใจใครละคะ”

แน่นอนว่าเขากำลังสนใจฉันนี่เหิง

เขาคิดว่าด้วยตำแหน่งของฉันนี่เหิงในบริษัทแล้ว เจ้าตัวน่าจะไม่ได้ยื่นมือมาดูแลในส่วนของการออกแบบงานอีเวนต์ด้วยตัวเอง แถมนตอนพวกเขาเพิ่งแต่งงานกัน ฉันนี่เหิงเคยคุยกับเขาไว้แล้วว่างานของทั้งคู่ห้ามรบกวนกันและกัน

ถ้าเขาเริ่มมาก็เท่ากับเป็นการรบกวนกันและกันแล้วสิ

ถ้าฉันเีเหิงไม่พอใจจะอย่างไร
จู้อี้คิดไม่นานนัก “ฉันตอบเค่อชวินก่อนแล้วกัน เตี้ยวของเพยอวิน
ค๋อยดูอี้กที”